

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

březen 2025 / ročník XXXV

**Poslední rozloučení
s Mons. V. Habartem**

**40 let od úmrtí
P. J. Jaroše, CSsR.**

**10 let
Svatojánského
muzea**

NEZBEDA A CVRČEK: dětské křesťanské časopisy

Časopis Nezbeda vznikl v roce 1992 na přání Mons. Jana Graubnera. Je zaměřen na děti ve věku od 7 do 12 let. Zábavnou formou pomáhá mladým čtenářům hledat správné životní hodnoty a formovat jejich vztahy i víru. Čtenáři zde najdou například rozhovory se zajímavými lidmi, komiksovou formou zpracované životní osudy světců, povídky, humor, životní osudy lidí, kteří nám mohou být vzorem a povídání o událostech v církevním roce. V každém čísle jsou některé povídky načteny a pomocí QR kódu si je mohou čtenáři přehrát ve svých mobilech nebo počítačích.

Časopis Cvrček je zaměřen na předškolní děti. Vychází pravidelně od roku 2010 jako příloha Nezbedy. Prostřednictvím čtení, různých her a tvořivých vystřihovánek mohou rodiče se svými dětmi prožívat vztah s Bohem. Vydavatelem je obecně prospěšná společnost Časopis Nezbeda a Cvrček zřízená Arcidiecézí olomouckou.

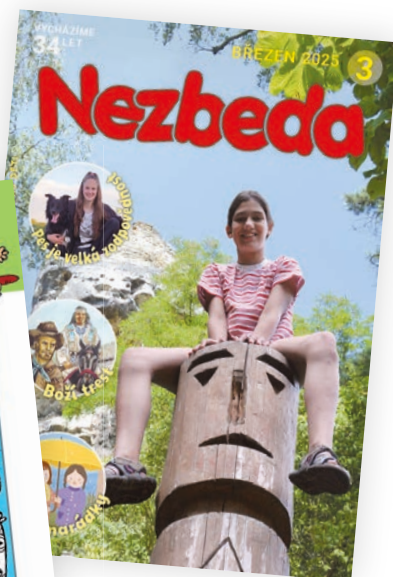
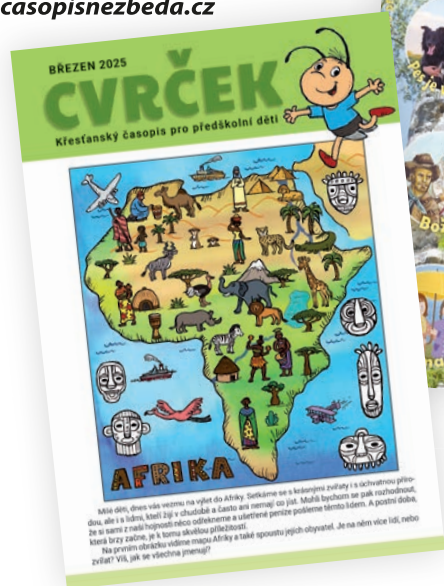
Kontakty:

Divadelní 3242, 760 01 Zlín

739 344 031

info@casopisnezbeda.cz

www.casopisnezbeda.cz

Obsah

Editorial	3
Lidé se rozloučili s Mons. Václavem Habartem, knězem plným správné lidskosti	4
Barokní koruna 2025 10. sezóna	7
Farnost u sv. Jana Nepomuckého vzpomíná na Mons. V. Habarta	8
Personalia	8
Pozvánka do srdce Šumavy: Ubytování na Kvildě	9
Říkali mu „hříbeček“	10
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	11
Slovo života pro děti	12
Plnomocné odpustky jako milosti Jubilejních roků	13
Děťští svatí nás doprovázejí	13
Setkání Bohu zasvěcených osob	14
33. ročník Salesiánského plesu	15
Několik střípků z otevírání Svaté brány v průběhu staletí	16
Nadějná Noc kostelů	17
K 10. výročí obnovení Svatojánského muzea v Nepom	18
Svatojánské muzeum Nepomuk	19
Mons. P. Jan Strnad, zakladatel Svatojánského muzea v Nepomuku	20
Nepomucký starosta ke spolupráci se Svatojánským muzeem	21
Svatý Jan Nepomucký spojuje partnerská města Nepomuka	21
Spolupráce Základní školy Nepomuk a Svatojánského muzea	22
Tříkrálová sbírka 2025 byla rekordní	23
Hořčičné semínko v Charitě	24
Farní Charita Katovice je tu už 30 let	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 3. 2025

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: V úterý 11. února 2025 se konal pohřeb Mons. Václava Habarta, emeritního jindřichohradeckého probošta, emeritního kanovníka Katedrál ní kapituly u sv. Mikuláše a bývalého generální vikáře českobudějovické diecéze. Podrobnosti si přečtete v článku na straně 4. Foto: Petr Samec

Foto: Radek Galis

V úterý 11. února 2025 se lidé v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše a následně pak na hřbitově u sv. Otýlie naposledy rozloučili s Mons. Václavem Habartem. Více v článku na straně 4.

Editorial

Po Novém roce jsem si všiml řady článků, které řešily otázku, jak si v roce 2025 udržet pocit štěstí. Vědecké studie údajně zjistily, že štěstí má 3 hlavní pilíře: přátelství, život v přítomném okamžiku a dobrovolnictví. Ty prý dokážou přeprogramovat náš mozek na optimističtější vlny.

My víme, že Bůh nám nabízí mnohem více, totiž existenciální štěstí, které není závislé na tom, co se děje kolem nás, ale vyvěrá v nás z Jeho nevyčerpatelného zřídla. Bůh přece stvořil člověka ke Svému obrazu a podle Jeho podoby. Ten, který nás stvořil, touží po tom, abychom byli bytostně šťastní. Nabízí nám k tomu dokonce své přátelství. Zve nás, abychom nežili včerejškem nebo zítřkem, nýbrž v Jeho přítomnosti. Vylévá na nás svou lásku a pokoj, nakolik se otevíráme Jeho darům, a povzbuzuje nás, abychom byli přetékačícími nádobami, které nezištně zavlažují láskou a pokojem tento svět.

Je postní doba. Je to takový duchovní restart. Jak jsme na tom v očích Božích? Se slepým z Evangelia i my voláme: „*Pane, ať vidím*“ (Lk 18,41). Protože nyní vidíme pouze jako v zrcadle, zastřeně, snažíme se horlivěji než jindy naslouchat Božímu slovu, intenzivněji se věnovat dialogu s Bohem v modlitbě a odhalit nové cesty, abychom dokázali déle setrvat v Boží přítomnosti. Znovu se vracíme k velikonočnímu tajemství, zdroji našeho existenciálního štěstí, které bylo započato svátostí křtu, posiluje se ve společenství věřících, obnovuje se ve svátosti smíření a živí se Eucharistií a Božím slovem.

K postnímu restartu patří neoddelitelně kající rozměr, který nám dává znovu a snad i intenzivněji vnímat osobní a společenské následky hříchu obecně a našeho hříchu konkrétně. Je krásné, že nás svatopostní pokání nezaměřuje jen na vnitřní očistu a individuální obrácení, ale také na zevní a společenský rozměr našeho snažení. Víra beze skutků není k ničemu (Jak 2,20). Kéž by v této postní době byla naše podoba Bohu zase o trochu více v souladu s Božím obrazem, který nám On sám vtiskl do srdce při našem stvoření. Čím více Mu budeme podobní, tím více zakusíme existenciální štěstí, na kterém budeme mít podíl. Kéž nám mimořádné milosti Jubilejního roku k tomu napomohou.

R. D. Tomas van Zavrel, administrátor farností Hosín a Hluboká nad Vltavou

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Lidé se rozloučili s Mons. Václavem Habartem, knězem plným správné lidskosti

Odešel vstřícný, ochotný a obětavý člověk, milující Boha, lidi a přírodu. V neděli 2. února 2025, na svátek Uvedení Páně do chrámu, zemřel ve věku 84 let Mons. Václav Habart, emeritní probošt, kanovník a bývalý generální vikář.

Naposledy se s ním lidé rozloučili v českobudějovické katedrále 11. února v 10:00 při zádušní mši sv., po níž byl uložen do kněžského hrobu na hřbitově u sv. Otýlie.

Jeden z nás

„Otec Václav zemřel náhle, vždyť ještě v sobotu 1. února zpovídal dvanáct lidí,“ uvedla Eva Čejková, jedna z mnohaletých farnic, která se sestrou Zdenou farářkou pomáhaly a jeho odchod je zarmoutil. „Byl to nejlepší kněz, kterého jsem v životě poznala, a že jsem jich za ty roky poznala spousty. Znáám ho od začátku, co k nám přišel, čili od roku 1986. Byl to dobrý člověk, kněz pro všechny, věřící i nevěřící, rozuměl si s každým. Tenkrát byla zlá doba, řádili komunisti, ale on se jich nebál. Dával nám lásku, porozumění, mohli jsme mu říct všechno. Byl totiž jako jeden z nás, pár let pracoval v továrně a působil i v hudebním souboru. Byl spjatý s lidmi, byl lidový, což je rozdíl od mnoha dnešních mladých kněží. Prožili jsme s ním krásné chvíle i na Boršově, kde sloužil, a když nám ho pak brali do Jindřichova Hradce, obřečeli jsme to. Jezdili jsme sice za ním, ale už to nebylo ono,“ dodává Eva Čejková.

Jeho odchod otřásl i farnicí Marií Andrejčenkou. „Jsem moc smutná a nechci tomu uvěřit,“ svěřila se. „Jeho smrt zasáhla mnoho lidí, kteří ho znali jako laskavého a obětavého duchovního, a pro mě osobně je tato ztráta téměř nesnesitelná. Seznámili jsme se před dvanácti lety u farnosti sv. Jana Nepomuckého, kde tehdy vykonával kněžskou službu. Právě tam začalo naše přátelství, které pro mě znamenalo víc, než slovy dokážu vyjádřit. Byl pro mě

nejen duchovním otcem a zpovědníkem, ale i blízkým přítelem. Pomáhala jsem mu s každodenními potřebami a povinnostmi, ale ve skutečnosti byl on tím, kdo pomáhal mně – svou radou, vírou a upřímným srdcem. Sedm let působil ve farnosti, kde jsme s ostatními farníky prožili mnoho nezapomenutelných chvil. Byl člověkem s otevřeným srdcem, který nikdy neodmítl podat pomocnou ruku. Jeho život byl naplněn pokorou a láskou, což bylo patrné v každém jeho slově a činu. Posledních pět let sloužil jako hlavní zpovědník v katedrále, kam za ním přicházelo nespočet lidí hledajících odpuštění a duchovní posilu. Mše, které sloužil, byly vždy hlubokým duchovním zážitkem, ať už v katedrále, nebo v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně. Jeho odchod mě bolí stejně jako smrt mé maminky před pětadvaceti lety. Přesto cítím útěchu v tom, že mám v nebi velkého přímluvce. Věřím, že jeho duše nyní spočívá v náruči Boží, odkud nám bude stále na blízku,“ uvedla Marie Andrejčenková, která se zúčastnila s farníky posledního rozloučení.

Sypání ptáčkům

Mezi ty, kteří Mons. Václava Habarta znali desítky let, patří řeholní sestra S.M. Serafína Bartůšková z českobudějovické Kongregace sester Nejsvětější svátosti. „Znáám otce Václava od doby svého noviciátu v roce 1991, kdy jsem patřila do jeho farnosti v Boršově. Poznala jsem v něm velmi dobrého člověka, který všechny své ovečky s láskou doprovázel a měl pro každého dobré slovo. Měl rád děti, věnoval se i těm, které se zatoulaly

do jeho kostela. Byla jsem svědkem, jak některým koupil zpěvník, který si vzaly domů. Vzpomínám, jak v zimě pravidelně kupoval ptáčkům semínka a sypal jim do krmítka na okně fary," vzpomíná řeholnice. „Byl velmi dobrým zpovědníkem, vnášel do života radost a pokoj. Své kněžské službě byl věrný, hluboce prožíval mši svatou. Byl vděčný za každou maličkost. Byl statečný a k sobě nesmlouvavý. I ve stáří statečně přemáhal zdravotní obtíže a byl stále připraven, že jej může kdykoliv Pán zavolat. Měla jsem velkou radost, když souhlasil, abych ho přivezla, když v našem kostele Božského srdce Páně sloužil mši svatou, a po ní zase odvezla domů. Muselo mu být opravdu nedobře. Naposledy jsme spolu mluvili ve čtvrtek 30. ledna, kdy mi říkal: Sem to šlo docela dobře, tak myslím, že to domů půjde také. Potřebuji chodit. A pak už jsem se s ním nesetkala, tak až tam Doma. Otec Václav je člověk, na kterého nelze zapomenout. Nosím ho v srdci a v modlitbě. Pevně věřím, že se teď raduje u Pána a že je připraven se za nás přimlouvat v našich lidských potřebách," dodala S.M.Serafína Bartůšková.

„Mons. Václav Habart byl v 90. letech naším zpovědníkem v mateřnici v Českých Budějovicích," přidává se generální představená kongregace S.M. Jana Houštecká. „V posledních letech, kdy byl zpět v Českých Budějovicích, docházel každé pondělí a čtvrtek do našeho kostela Božského Srdce Páně sloužit mši svatou v 18.00 hodin. Chodíval vždy dříve, aby mohl zpovídat. Lidé jej měli rádi. Mons. Habart byl velmi obětavý ve své kněžské službě, i přes své zdravotní problémy a pokročilý věk k nám věrně docházel. Když jsme mu děkovaly, že přišel a odsloužil mši svatou, tak vždy říkával: Neděkujte mi, to je moje povinnost, kterou jsem dostal od Pána. Ještě ve čtvrtek 30. ledna sloužil v našem kostele v 18.00 mši svatou. S velkou vděčností na něj vzpomínáme a pamatujeme v modlitbě," dodala generální představená.

Blázen do Doudleb

Na Mons. Václava Habarta vzpomíná i Jan Šimánek, historik a doudlebský kronikář, který se s ním rozloučil při zádušní mši. Připomněl, jak se stal v letech 1989–1993 jejich doudlebským farářem. „V roce 1989 působil jako farář v Boršově, a protože onemocněl staříčků střížovský farář František Fanta, byla doudlebská farnost nově připojena k Boršovu. Vzpomínám rád zvláště na hodiny náboženství, které od roku 1990 vyučoval v doudlebské škole. Získal si nás děti hned při prvním setkání pro svůj laskavý humor. Uměl poutavě vyprávět všechny biblické příběhy a vtipně zodpovídat všetečné otázky. Zvláště rádi jsme měli, když nás provázel kostelem a vysvětloval účel veškerého jeho zařízení. Nechal se třeba rád přemluvit a vzal nás i na věž, abychom viděli, jak vypadají kostelní zvony. Vzpomínám na vycházku za kostel, kdy nám dětem vyprávěl pozoruhodnou pověst o Panně Marii Doudlebské, jak ji slyšel od nejstarší občanky babyčky Lustové. Měl totiž rád prosté a obyčejné lidi a dovedl si získat i sympatie nevěřících, což nebývá u kněží vždy pravidlem," říká kronikář a prozrazuje, že první příchod do doudlebského kostela v roce 1989 byl pro Václava Habarta šokem. „Pan kostelník Paleček, kterého si brzy Habart oblíbil, právě předělával v kostele elektriku. Plánovalo se vymalování, ale bylo spíš třeba generální rekonstrukci. Díky schopnostem nového pana faráře se podařilo získat dostatek pracovních sil i finanční podporu na opravu, takže byl zveleben chrámový interiér a obnovena většina soch restaurátorkou paní Pro-

Mons. Václav Habart při děkovné mši u příležitosti 90. narozenin Mons. Václava Kulhánka 15. února 2020 v českobudějovickém kostele Božského Srdce Páně.

kopovou, která tehdy bydlela na faře. Slavnostní posvěcení se konalo 28. října 1989 a ten den doudlebský kostel doslova praskal ve švech. Za tři týdny byla sametová revoluce a důsledkem politických změn do kostela začali kromě babyček chodit i lidé mladšího a středního věku. Téměř plný kostel byl pak po celé jeho doudlebské působení. Když byl v roce 1993 přeložen na 19 let do Jindřichova Hradce, rád se vracel na svá oblíbená místa do přírody v okolí svých bývalých farností. Jednou jsem od něho slyšel doslova: Já byl blázen do Doudleb. Byla to pravda, dokonce si Doudleby zamiloval tak, že zde chtěl být pohřben. Teprve tři roky před smrtí změnil v závěti místo posledního spočinutí na českobudějovický hřbitov u sv. Otýlie, aby se k jeho hrobu snáze dostali ti, kteří ho měli rádi," prozradil kronikář Doudleb Jan Šimánek.

Muž pokoje

S Mons. Václavem Habartem se lidé naposledy rozloučili v úterý 11. února ve zcela zaplněné českobudějovické katedrále sv. Mikuláše a následně pak na hřbitově u sv. Otýlie, kde byl uložen do kněžského hrobu. „Loučíme se s mužem, který sloužil do posledního okamžiku svého života a který dokázal vytvářet kolem sebe pokoj a bezpečí pro všechny, kteří se u něj vyučili pro budoucí kněžskou službu a vypomáhali mu jako kaplani," uvedl ke stovkám přítomných na začátku zádušní mše sv. biskup Mons. Vlastimil Kročil, jenž mezi jeho kaplany patřil také. „Byl to muž, jenž uměl rozdávat radost a přijímat všechny skutečnosti života s velkým pokojem, který potom mohl zavládnout i ve všech, se kterými se setkával. Je dobré, abychom se dnes za něho modlili a prosili, aby byl uveden před tvář Boží. Víme, že Bůh si ho povolal právě na den Uvedení Páně do chrámu, což je úžasný moment i pro jeho odchod z tohoto světa, aby mohl být představen před tvář Boží," zdůraznil biskup.

Foto: Petr Samec

Otec otců

V promluvě českokrumlovský prelát P. Václav Pícha připomněl jeho život i nasazení. „Knězem se stal v roce 1976 v šestatřiceti letech – tedy ve věku, kdy už byl vyzrálým mužem s jasnými životními postoji. Začal jako kaplan u sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích, pak byl ustanoven farářem v Boršově nad Vltavou a zůstal dál výpomocným duchovním u svatého Jana. Sedmnáct let věrně sloužil Mons. Kavalemu, který byl do roku 1990 zároveň ordinářem diecéze. Od něho se mnohé naučil, jak zvládat složité životní situace. Jistě na něj měla vliv i noblesa chování a vystupování jeho prvního šéfa. Za dobu své kněžské služby vychoval 15 kaplanů. Jeho biskupové mu dávali důvěru, aby formoval zvláště mladé kněze těsně po jejich svěcení a ukazoval jim, v čem spočívá pravé kněžství a co to znamená *Sentire cum Ecclesia*. Jeden z jeho mladých kaplanů se stal jeho diecézním biskupem, další jeho nástupcem – proboštem v Jindřichově Hradci, jeho poslední kaplan jeho nástupcem – farářem u svatého Jana Nepomuckého a jeho ministrant z jeho první farnosti v Boršově děkanem v katedrále. Úžasné bylo, že dokázal svým tehdejšími podřízeným prokazovat úctu a poslušnost se vším všudy. To byl také charakteristický příklad, jak prožíval své kněžství – ve věrnosti a poslušnosti. Když jsem se některých z jeho kaplanů ptal, jak by ho charakterizovali jako svého šéfa a jako kněze, tak mi kromě jiného řekli, že byl otec otců - svých kaplanů, věrný v kněžské službě, milující tuto diecézi, skvělý spolubratr, projevující vlídnost a lásku, úžasný šéf, člověk pokoje, ohromně trpělivý a velkorysý. Uměl rozlišovat podstatné od nepodstatného, měl ohromné kněžské zkušenosti, které přebíral od Mons. Kavaleho, a předával je dál. Žil skromné kněžství bez jakéhokoli upozorňování na sebe, poctivě sloužil tam, kam ho biskup poslal. Projevoval lidskost, byl knězem pro všechny a na každého si udělal čas. Vedl k účtě k rodičům, byl výborný společník a parták a hlavně věrný, obětavý a milosrdný zpovědník, který rád zprostředkoval Boží milosrdenství. Svědeckví kaplanů, které na začátku jejich kněžství duchovně a lidsky kultivoval, je krásné. My

proto dnes děkujeme Pánu Bohu, že jsme tohoto kněze mezi sebou měli, že jeho život přinesl hojný užitek a že mnohým z nás pomáhal na cestě k věrnému životu podle evangelia. V poslední době mně říkal, že se modlí za to, aby mohl jako kněz dosloužit až do konce s čistým rozumem a aby nemusel být nikomu na obtíž. S humorem říkával, že chce umřít jako skutečný katolík. Dobrý Bůh mu to všechno splnil, a navíc ho k sobě povolal na svátek Uvedení Páně do chrámu – na Hromnice,“ zdůraznil prelát.

Štědrá odplata

Při závěrečném rozloučení u rakve obklopené kanovníky promluvil biskup Mons. Pavel Posád. „Poznal jsem otce Václava před 53 roky, když jsem jako devatenáctiletý nastoupil do kněžského semináře v Litoměřicích, a on byl v II. ročníku. Měl tehdy 32 roků a pro nás se už zdál trochu starší. Ale časem se všeho srovnalo, a teď už jsme si hodně blízko. Chtěl bych otci Václavovi poděkovat za jeho službu, povolání a mimořádné nasazení v práci pro Boží království. Všichni jsme ho měli a máme rádi a budeme nadále spojeni ve společenství

věřících, společenství svatých,“ řekl a zdůraznil, že otec Václav sloužil do posledního dechu. „V poslední době se říkalo, že Václav Habart asi zemře ve zpovědnici, protože tam byl hodně, a bude nám i proto nesmírně chybět. Měl jsem v sobotu večer mši svatou, a když jsme šli k oltáři, vzadu byla ještě velká fronta těch, kteří toužili po svátosti smíření. Pan kostelník Boudal vzal telefon a zavolal Václavovi: Je potřeba, abys přišel zpovídat. Václav se v telefonu zeptal: A kdy? No teď! Velice jsem ho obdivoval, sám nevím, jestli bych dokázal tak pohotově zareagovat. Přišel a po mši svaté jsme spolu ještě mluvili. Měl pak v neděli zpovídat, čekali jsme ho o půl deváté, a on už odešel na Věčnost. Skutečně uprostřed dvou zpovídání. Bylo pro mě velmi silné, když jsem s ním a v jeho blízkosti prožíval slova: Nyní propouštíš, Pane, svého služebníka, protože moje oči viděly tvou spásu. I tahle drobnost dokresluje život milého otce Václava Habarta, že mu Bůh dal i tuto milost, že na věčnost odešel na svátek Uvedení Páně do chrámu. Ještě jednou, milý Václave, díky za vše, co jsi vykonal nejenom pro kapitolu, ale pro celou diecézi a Boží lid. Ať Ti Pán štědrě, stonásobně odplatí všechnu tvoji lásku,“ řekl na závěr dojatě biskup.

Neodmítl pomoc

Rozloučit se přijeli společně autobusem i bývalí farníci z Jindřichova Hradce. „Asi v roce 1993, když jsem pracovala v jindřichohradecké Lidové škole umění, přišla kolegyně s informací, že se bude vdávat a že je bude oddávat v Českých Budějovicích pater Václav Habart,“ zavzpomínala Ivana Vlasáková, bývalá ředitelka Farní charity Jindřichův Hradec. Kolegyně jí tehdy prozradila, že má být kněz brzy přeložen k nim, což se stalo. „Otec Václav k nám nastoupil do kněžské služby a v letech 1995–2012 se stal jindřichohradeckým proboštem. Když jsem za jeho působení byla jmenována ředitelkou jindřichohradecké Farní charity, setkávali jsme se takřka denně. Vzpomínek a zážitků s tímto obdivuhodným knězem a dobrým člověkem bylo za těch

společně strávených let mnoho. Jednou mi volal hodně pozdě večer, že přišli na faru nějací lidé s děckem, kteří potřebují pomoc. Hned jsme tam jely s paní Blažkovou a do rána pak ohřívaly mléko, vařily jídlo, sháněly a praly pleny a stěhovaly věci z mé kanceláře, aby se měla rodinka kde uložit. Všechno za vydatné pomoci otce Václava, který nikdy nikomu neodmítl pomoc. Spouště lidem pomohl, vždycky měl pro každého dobré slovo, byl empatický a vnímavý. Nerozlišoval mezi věřícími a nevěřícími. A byla s ním také legrace. Oddával naše děti, křtil vnučata. Budeme na něj s úctou, vděčností a láskou vzpomínat," dodala Ivana Vlasáková, která se zúčastnila s desítkami dalších i uložení rakve do kněžského hrobu na hřbitově u sv. Otýlie.

Zapálené kněžství

Před pěti lety, 15. února 2020 slavil 90. narozeniny kanovník Mons. Václav Kulhánek v českobudějovickém kostele Božského Srdce Páně na Rudolfové ulici, kam docházel do posledních dnů i Mon. Václav Habart, který tenkrát v chrámu na počest jubilanta promlouval. „Otec Václav je jeden ze vzorů vytrvalého a zapáleného kněžství až do tak vysokého věku,“ charakterizoval tehdy oslavence. V případě Mons. Václava Habarta platí tahle slova stejně.

Radek Gális

Otec Václav obětavě sloužil téměř 50 let

Od kněžského svěcení 26. června 1976 působil nejprve jako farní vikář a výpomocný duchovní v kostele u sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích. Poté sloužil v této farnosti jako farář. Následně jej služba zavedla do Boršova nad Vltavou a později jako administrátora do mnoha farností napříč celou naší diecézí: do Doudleb, Kamenného Újezda, Jindřichova Hradce, Číměře, Horní Pěny, Hůrky, Kláštera, Nové Bystřice, Roseče, Starého Města pod Landštejnem, Stráže nad Nežárkou, Blažejova, Novosedel nad Nežárkou, Kostelní Radouň a Lodhěřova. V letech 1993–1999 a 2002–2012 byl okrskovým vikářem jindřichohradeckého vikariátu a v letech 1995–2012 proboštem farnosti Jindřichův Hradec. V letech 1999–2001 vykonával funkci generálního vikáře českobudějovické diecéze. Od roku 2019 byl také kanovníkem penitenciářem Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. V posledních letech života velmi aktivně působil (až do svých posledních dnů) jako výpomocný duchovní v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích.

BAROKNÍ KORUNA 10. SEZÓNA 2025

kostel Nanebevzetí Panny Marie Zlatá Koruna

- 20. 4. 2025 VELIKONOČNÍ KONCERT – VELEŠÍNSKÝ SBOR A ORCHESTR
JIRÍ PAVLICA: MISSA BREVIS
- 23. 5. 2025 NOC KOSTELŮ
- 17. 8. 2025 MARIÁNSKÁ POUŤ – ENSEMBLE BAROKNÍ KORUNA
- 11. 10. 2025 PODZIMNÍ VARHANNÍ KONCERT – VLADIMÍR ROUBAL (STRAHOV
PRAHA): VARHANY, JAN VERNER (HUDBA HRADNÍ STRÁŽE): TRUBKA
- 29. 11. 2025 ADVENTNÍ KONCERT - AUÚÚNA (VOKÁLNÍ SEXTET)

BAROKNIKORUNA.CZ

průvodní slovo při každém koncertu
změna programu vyhrazena, více info na www.baroknikoruna.cz

BAROKNÍ KORUNA 2025 10. sezóna

V roce 2025 jsme ve Zlaté Koruně připravili několik barokně laděných koncertů s trubkou, protože právě tento jiskřivý nástroj vytváří tu pravou slavnostní atmosféru. A že je co oslavovat – tento rok již místní projekt Barokní Koruna vstoupí do své 10. sezóny!

Desátý ročník otevřeme Velikonočním koncertem, kdy nás opět radostně naladí Velešínský sbor a orchestr s Pavlicovou Missou brevis a jásavým Gloria Antonia Vivaldiho.

V květnu se náš nádherný chrám znovu otevře pro všechny zájemce v rámci Noci kostelů. Opět nebude chybět varhanní koncert, speciální prohlídky, ani poutavé povídání o historii tohoto pozoruhodného místa.

Slavnostní bohoslužbu při srpnové mariánské pouti doprovodí Ensemble Barokní Koruna složený ze zdejších mladých profesionálních umělců.

Vladimír Roubal z pražského Strahova rozezná evropsky významné zlatokorunské varhany z roku 1699. Tento varhaník, který vydal na 20 CD a koncertuje po celém světě, je znám především svými jedinečnými improvizacemi. Na říjnovém koncertě vystoupí společně s trumpetistou Janem Vernerem, který též natáčí pro rozhlas i televizi a koncertuje v řadě zemí Evropy.

Desátou sezónu zakončíme adventním koncertem s vokálním sextetem Auuuna s krásnými hlasy a nápaditými aranžemi od středověku po jazz, a to včetně vlastní tvorby.

Markéta Valíková

Farnost u sv. Jana Nepomuckého vzpomíná na Mons. V. Habarta

Když jsme v neděli 2. února 2025 oslavovali svátek Uvedení Páně do chrámu – „světlo, které prozařuje věčnou temnotu“ – všechny nás zasáhla neradostná zpráva o tom, že Pán k sobě povolal Mons. Václava Habarta.

Dva roky jsem ve farnosti u kostela sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích sloužil jako poslední z jeho mnoha kaplanů. Víím, že nejenom naši farníci, ale i všichni ostatní na otce Václava vzpomínají jako na člověka vstřícného, ochotného a obětavého. Toho, který dokázal ostatním dát to nejcennější: svůj čas. Byl vždy dobrým a pohodovým společníkem, člověkem plným správné lidskosti. Uměl zkrátka to, co pro nás často není vůbec samozřejmé, a to obyčejné lidství.

Vyznačoval se velkým přehledem a zájmem o historii církve a světa vůbec. Rád studoval biblické příběhy a spojoval je s dnešní dobou a s naším vlastním životem. Dokázal uvažovat o různých – nejenom duchovních – událostech v souvislostech a svým farníkům vše tlumočit jako světlo na aktuální události při pravidelných biblických hodinách.

Měl rád přírodu, obzvláště ptactvo. Na procházky na svá oblíbená místa chodil zvláště, když bydlel na faře v Boršově nad Vltavou. Místní si často všimli jeho zaparkovaného auta na blízkém vrchu „Na Babě“, kde ještě nedávno byl. Často chodil k rybníku u Černého Dubu, do lesa ke křížku „Na Hraničkách“

mezi Včelnou a Kamenným Újezdem, či okolo jemu blízkého rybníka Štilce. K srdci mu nakonec přirostl i celý doudlebský kraj. V přírodě otec Václav s růžencem v ruce na svých procházkách čerpal novou sílu ke své službě.

Mnozí mohou vydat svědectví o tom, že je naučil trpělivosti a dobrým vztahům. Bylo pro něj důležité téma rodiny, a vždy ho velmi rozčililo, když si někdo dostatečně nevážil svých rodičů. Byl zkrátka jasným svědkem toho, že od dříve narozených se máme mnohé co učit.

Byl knězem „pro všechny“. Dokázal se bavit s věřícími i nevěřícími a všechny oslovit svým porozuměním a svou životní, často nelehkou zkušeností. Měl rád Boha, a to naprosto důsledně projevoval v lásce k jemu svěřeným duším. Nikdo nemusel mít strach se mu vyznat a svěřit mu skutečně všechno.

Dvě dimenze jeho kněžského života byly nejdůležitější: eucharistie a svatá zpověď. To by nikdy věřícím neodepřel. Byl věrný a trpělivý zpovědník. Jeho pozdnější povolání, kterému předcházelo civilní zaměstnání v továrně a vojenská služba v armádním hudebním souboru, mu umožnilo soucítit s lidmi a jejich slabostmi, které však nikdy nezlehčoval. Když musel sám pobývat v nemocnici, tak nejvíce toužil po tom, aby se mohl vrátit domů a jít opět zpovídat. A nakonec ještě mnozí k němu chtěli přijít se vyzpovídat, ale už to nestihli...

Otče Václave, děkujeme! Na shledanou v nebi.

*P. Pavel Bicek, správce farnosti u kostela sv. Jana Nepomuckého
v Českých Budějovicích*

Personalía

A/ Životní jubilea:

R. D. Petr BULVA,
oslavil **24. 2. 2025** své **sedmdesáté deváté narozeniny.**

R. D. Mgr. Josef STOLARÍK,
oslavil **1. 3. 2025** své **sedmdesáté osmé narozeniny.**

R. D. Mgr. Jan POUL,
oslavil **2. 3. 2025** své **osmdesáté páté narozeniny.**

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

B/ Úmrtí:

Mons. Václav HABART, emeritní probošt jindřichohradecký a kanovník penitenciář Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, zemřel **2. 2. 2025.** Po zádušní mši svatě v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích dne **11. 2. 2025** byl převezen na místní hřbitov sv. Otýlie v Českých Budějovicích, kde byl uložen do kněžského hrobu.

R. I. P.

Mons. Václav Habart promlouvá v kostele sv. Jana Nepomuckého (13. září 2015).

Foto: Raděk Gdlis

POZVÁNKA DO SRDCE ŠUMAVY: ubytování na Kvildě

Školské a vzdělávací středisko na Kvildě, spravované Salesiánským střediskem mládeže v Českých Budějovicích, nabízí ubytování v srdci Šumavy.

Nachází se v nejvýše položené obci České republiky. To z něho činí ideální výchozí bod pro objevování okolní neporušené přírody po celý rok. Středisko je vhodné nejen pro školy a zájmové skupiny, ale také pro rodiny s dětmi hledající klidné místo k odpočinku, a to i během letních prázdnin.

Budova má bohatou historii. Původně sloužila jako fara v místní farnosti. V roce 2004 přešla do vlastnictví Salesiánského střediska mládeže, které ji následně zrekonstruovalo a přizpůsobilo potřebám ubytování pro vzdělávací a volnočasové aktivity. Díky této rekonstrukci objekt nyní nabízí moderní zázemí, aniž by ztratil svůj historický charakter.

Ubytovací kapacita střediska je 41 lůžek, rozdělených do dvou hlavních částí. V přízemí a prvním patře se nachází 29 lůžek v pěti pokojích. V podkroví je samostatný apartmán s 12 lůžky ve třech pokojích, vybavený vlastní kuchyňkou a sociálním zařízením. Tento apartmán je ideální pro rodiny s dětmi nebo menší skupiny, které preferují větší soukromí.

Středisko disponuje plně vybavenou kuchyní pro vlastní přípravu jídel a prostornou společenskou místností vhodnou pro vzdělávací aktivity, společná setkání nebo volnočasové programy. K dispozici je také lyžařna a kolárna, což ocení návštěvníci plánující sportovní aktivity v zimních či letních měsících.

Lokalita nabízí široké spektrum aktivit. V létě mohou návštěvníci využít turistické a cyklistické trasy vedoucí k prameni Vltavy, na Březník či po naučných stezkách šumavskými lesy a rašeliništi. V zimě jsou k dispozici upravené běžkařské tratě a nedaleké lyžařské sjezdovky vhodné pro lyžaře všech úrovní.

Pro rezervaci pobytu či získání dalších informací kontaktujte správce objektu, pana Jaroslava Babického, na telefonním čísle +420 731 619 886 nebo e-mailu jaroslav.babicky@sasmcb.cz. Středisko je otevřeno celoročně a těší se na návštěvníky hledající příjemné ubytování s bohatými možnostmi vyžití v krásném prostředí Šumavy.

Veronika Formánková

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 5. 3.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá s udílením popelce
- 23. 3.** 10:00 Nepomuk: mše svatá (jarní pouť)
- 27. – 31. 3.** Řím: národní pouť
- 11. 4.** 17:00 Dobrá Voda u Českých Budějovic: mše svatá, „Bolestný pátek“
- 12. 4.** 13:30 Kostel Nejsvětější Trojice u Trhových Svin: mše svatá, žehnání křížové cesty
- 13. 4.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá

Změna vyhrazena

Říkali mu „hříbeček“

Není to tak dlouho, co při jednom z osobních rozhovorů, které autor tohoto článku měl s pražským arcibiskupem, vzpomněl Otec arcibiskup na svého učitele církevního práva z dob svých teologických studií. Vzpomínal na názorné předvádění právních vazeb mezi jednotlivými instituty církevního práva, které studenti i přednášející nazývali „pavoučky“.

Přednášejícím byl pomenší kněz, sporé, vpravdě jihočeské postavy, s prořídilými vlasy a kulatou tváří ohraničenou brýlemi s poměrně silnými skly.

Jmenoval se Jan Jaroš, kněz redemptorista, pocházející z Nemanic, nedaleko Českých Budějovic, kde se 18. ledna 1909 narodil. Almanach českobudějovického Jirsíkova gymnázia z roku 2018, vydaný ke 150. výročí založení školy, jaksí pozapomněl uvést Jana Jaroše. Přesto by Jan Jaroš patřil mezi význačné absolventy a bez problémů by se zařadil vedle takových osobností jako byli pozdější českobudějovičtí biskupové Šimon Bárta nebo Miloslav Vlk. Na Jirsíkově gymnáziu Jan Jaroš získal středoškolské vzdělání a v roce 1928 zde také odmaturoval.

Po maturitě se stal členem kongregace redemptoristů. Kongregace Nejsvětějšího vykupitele (Congregatio Sancitissimi Redemptoris) – redemptoristé měla v Českých Budějovicích svůj řeholní dům, bývalý dominikánský klášter s kostelem Obětování Panny Marie. Nedaleko Budějovic v Libějovicích měla kolej pro mladý dorost – juvenát a v Obořišti teologický ústav. I z těchto důvodů bylo logické, že mimořádně nadaný student Jan Jaroš pocházející z prostředí, které neoplývalo hmotnými statky, byl přijat do této kongregace, která umožňovala dosáhnout vzdělání a poskytovala ke studiu i hmotné zabezpečení. Byl opravdu nadaným, pilným studentem, který dosahoval mimořádných výsledků. A tak nebylo divu, že po přijetí kněžského svěcení v roce 1933, bylo rozhodnuto vyslat P. Jana Jaroše CSsR., jak se bude nadále uvádět, ke studiu práva do věčného města Říma.

V Římě studoval v letech 1933–1937 na Papežské lateránské universitě a na její právnické fakultě *Facoltà Apollinaris*. Po předložení disertační práce a jejím obhájení byl v roce 1937 slavnostně promován doktorem obojího práva. Jeho doktorská disertace nesla název „*Impedita matrimonialia apud Bulgaros Unidos*“. Měla 322 stran a byla vydána tiskem, jak bylo tehdy obvyklé, v roce 1939 v Olomouci nakladatelstvím Academia Velehradensis. Disertace poměrně velmi rychle vzbudila pozornost v církevních – jak univerzitních, tak právnických – kruzích. Nebylo divu, že autorovi bylo nabídnuto místo vyučujícího na jeho alma mater, tj. Papežské lateránské univerzitě. Z doby práce na disertaci se dochovala informace, že P. Jan Jaroš byl v čilém písemném kontaktu s tehdejšími apoštolským delegátem v Turecku a Řecku, kterým nebyl nikdo jiný než Angelo Giuseppe Roncalli, pozdější papež sv. Jan XXIII.

P. JUDr. Jan Jaroš CSsR. působil jako docent nebo mimořádný

P. profesor JUDr. Jan Jaroš CSsR.;
Foto: archiv BCB

ný profesor v letech 1937–1945. Prožil tedy v Římě celou válku a často vzpomínal, jak v té době fungovala papežská kolej Nepomucenum, jak s obtížemi byl zajišťován její chod a péče o studenty žijící v koleji. V době působení na Lateránské univerzitě získal celou řadu přátel, z nichž namátkou připomínáme Pericle kardinála Felici, významného církevního právníka, který byl Jarošovým celoživotním přítelem. Ze studentů – chovanců Nepomucena – dlužno vzpomenout pozdějšího faráře Týnského chrámu v Praze Mons. Jiřího Reinsberga nebo profesora Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty v Litoměřicích ThDr. Františka Kotalíka.

Porážkou států Osy skončila v roce 1945 válka a P. Jan Jaroš, tak jako mnoho jiných, zatoužil po návratu domů. Nebyla to ovšem jenom touha po domově. Přidaly se i zdravotní problémy. Po návratu domů začal přednášet církevní právo tam, kde předtím sám studoval – na bohosloveckém učilišti redemptoristů v Obořišti. Jeho pedagogická činnost skončila v roce 1950, zrušením klášterů a řeholních domů, stejně jako jejich výchovných zařízení. V dalších pěti letech pobýval P. Jan Jaroš, jako mnoho dalších řeholníků a řeholnic, nuceně v nejrůznějších centralizačních táborech. Když se konečně mohl v roce 1955 vrátit domů do Nemanic, začal pracovat jako pomocný dělník v n. p. Motor. To, že znal aktivně řadu jazyků, že byl renomovaným a mezinárodně uznávaným právníkem, nebylo nic platné. Lidově demokratická a od roku 1960 socialistická společnost v jeho rodné vlasti vyznávala jiné hodnoty. Právě jeho mezinárodní renomé snad bylo příčinou, že byl v roce 1961 odsouzen pro trestný čin podvracení republiky, který mu byl v roce 1962 prominut amnestií prezidenta republiky a v roce 1971 zahrazen rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR.

Počátkem 70. let minulého století rozhodl papež Pavel VI. o revizi Kodexu kanonického práva. V Římě prosadil kardinál Pericle Felici jmenování P. Dr. Jana Jaroše za konsultora vaticánské komise, kde měl na starosti ustanovení, která se týkala manželského práva. Z té doby si autor tohoto článku vybavuje řadu kartotéčních lístečků, na které si pan doktor Jaroš psal různé poznámky a lístky pak věcně řadil podle jednotlivých kánonů připravovaného kodexu. Rok 1971 však přinesl P. Jarošovi i další změny. On, profesor věhlasné Lateránské univerzity, konsultor papežských komisí, byl jmenován lektorem Církevního práva na olomoucké pobožce Římskokatolické Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty v Praze se sídlem v Litoměřicích. Postavení lektora zastával jeden kalendářní rok.

Konečně v listopadu 1972 se dočkal povýšení na odborného asistenta pro výuku církevního práva jak v Litoměřicích, tak v Olomouci. A jak už bývá, nebyli by to studenti, studenty teologie nevyjímaje, aby si ze svých učitelů trochu neutažovali, případně jim nedali nějakou přezdívku. A zatímco v Římě byl mladý P. Jaroš pro svou sporou postavu a prořídle vlasy, nazýván „hříbek“, v Litoměřicích a Olomouci mu bohoslovci láskyplně říkali „hříbeček“, který si maluje pavoučky...

P. Jan Jaroš CSsR. bydlel v domku po svých rodičích při hlavní silnici na kraji Nemanic, pod hrází nemanického rybníka ve směru do Budějovic. Domek už dnes nestojí. Prý byl na překážku bezpečnosti komunikace. Každou neděli sloužil mši sv. v kapli sv. Otýlie na českobudějovickém hřbitově. Měl však i malou kapličku doma, kde každodenně celebroul mši sv. Při jedné z návštěv se P. Jaroše zeptal biskup Hlouch „...a fakultu máte...?“ Je třeba vysvětlit čtenáři, že pan biskup se neptal, jestli má dr. Jaroš právnickou fakultu, ale povolení mít doma osobní kapli. Měl ...

Svoje pedagogické působení na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě ukončil k 30. červnu 1976. Nepřestal však pracovat na novém Kodexu církevního práva. Dočkal se jeho vydání apoštolskou konstitucí papeže Jana Pavla II. *Sacrae disciplinae Leges* ze dne 25. ledna 1983.

Professor JUDr. Jan Jaroš CSsR., velký kanonista, obětavý kněz a oblíbený učitel, zemřel 21. března 1985 a byl pohřben mezi své řádové bratry na českobudějovickém hřbitově u sv. Otýlie. Ve stejném hrobu spočinul později jeho žák a spolubratr redemptorista Mons. Antonín Liška, kterého dovedl nejenom k církevnímu právu, ale který se v roce 1991 stal 11. českobudějovickým biskupem.

JUDr. Jan Kotous

P. Jan Jaroš při bohoslužbě; Foto: archiv BCB

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. V dalším dílu našeho seriálu pokračujeme tématem o mezigeneračních vztazích.

Dvě starozákonní ženy – Noemi a Rút – jsou příkladem lásky, která překonává předsudky, a také poučením o spojení generací.

Kdo byly obě ženy?

Rút byla původem Moábkka, která se vdala za izraelského uprchlíka Kiljona, který brzy zemřel. Rút se rozhodla následovat svou tchyni Noemi, která přišla o oba své syny (i její druhý syn zemřel mladý), a v bídě se vrátila do svého rodného města Betléma. Zde Rút prožila krásný milostný příběh s bohatým vlastníkem půdy Boázem. Z tohoto rodu pak vzejde Izraelský král David.

Noemi byla také vdovou. Význam jejího jména znamená „*má rozkošná, zamilováníhodná*“. Vdala se za Elímeleka, který bydlel s jejich syny v Betlémě, ale protože byl bez práce a velmi chudý, rozhodl se vzít svou rodinu a překročit řeku Jordán. Usídlili se v Moábu, ale Elímelek brzy zemřel. Jeho synové se oženili s Moábkami a také zemřeli. Zůstaly tedy tři vdovy. Noemi se rozhodla vrátit se do své původní země a chtěla, aby obě její snachy zůstaly u svých původních Moábských rodin. Snacha Orpa poslechla, ale Rút se rozhodla, že svou tchyni neopustí. V Knize Rút o tom čteme tuto krásnou větu: „*Nenuť mě, abych tě opustila, a odešla od tebe, neboť kam půjdeš, půjdu, kde zůstanu*“ (Rút 1,16).

Pouto, které vzniklo mezi tchyní a snachou, bylo požehnáno Bohem tím, že Rút se vdala za Kiljona. Noemi proto nemůže vyžadovat, aby byla od Rút opuštěna. Zpočátku se zdá, že Noemi naléhá, ale pak dovolila Rút, aby šla s ní. Staří lidé mají někdy sklon k pesimismu a potřebují láskyplný tlak mladých, aby neustrnuli ve svých zajetých kolejích, ve svých stereotypch. Nakonec se Noemi, dojatá obětavostí své snachy Rút, vymaní ze svého pesimismu, a dokonce převezme iniciativu, čímž otevře pro Rút novou budoucnost.

Papež František k tomu ve svých katechezích říká: „*Neopouštěj se, ale vzájemně se obdarovávat je velkým štěstím, které si mohou generace v rodinách darovat. Pokud se mladí lidé otevřou vděčnosti za to, co dostali, a staří lidé se chopí iniciativy a znovu se chopí své budoucnosti, nic nezastaví rozkvet Božího požehnání mezi lidmi.*“

Knihy Rút je klenotem Bible, protože osvětluje krásu rodinných vazeb, které vznikají na základě vztahu mezi manželem a manželkou a které toto pouto přesahují. Kdybychom dnes měli napsat podobnou knihu, jako je kniha Rút, co bychom do ní napsali? Jaké vztahy převládají v naší rodině a co pro to každý z nás může udělat? Ve společnosti převládají ve vztahu mezi tchyní a snachou nebo mezi tchyní a zetěm úplně jiné stereotypy. Je na čase je měnit.

Mgr. Martina Fürstová, Diecézní centrum pro rodinu

„Pomáhejme si začínat znovu“

«Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?» (Lk 6,41)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Spoustu lidí následuje Ježíše. Je krásné ho poslouchat. Ale občas říká věci, které nejsou snadné k pochopení. Dnes mluvím o lásce k nepřítelům a o konání dobra, aniž bychom něco očekávali. Ale kdo to zvládne?

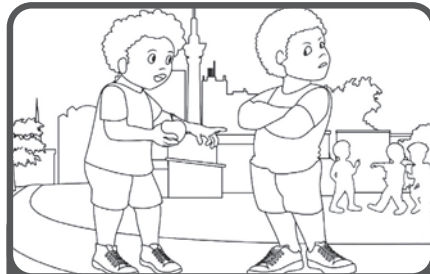
Ježíš ještě říká: nesudte, odpouštějte... Mnozí si myslí: ne, toto se mě netýká! Ale on pokračuje a dá jim zvláštní příklad: mluví o tříске v bratrově oku a o trámu v mém oku!

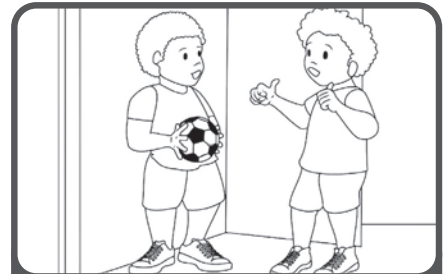
Ano, Ježíš má pravdu! Je snadné vidět chyby ostatních a ignorovat ty vlastní. Pomáhejme si nesoudit, začínat stále znovu a přijměme s láskou toho, kdo udělá chybu, tak jako to dělá maminka!

Mám kamaráda, se kterým hraju fotbal. Jednou jsem ho omylem během zápasu kopnul do nohy. On se na mě velmi rozzlobil a nechtěl už se mnou mluvit, i když jsem se mu omluvil.

Byl jsem smutný a trochu naštvaný, proč nepřijal moji omluvu. Ale napadlo mě... "milovat nepřítel!" On předstíral jako že nic, ale já jsem mu začal pomáhat v malých věcech.

Jednoho dne někdo klepe na dveře. Byl to ten můj kamarád, který mě přišel požádat, jestli si spolu můžeme znovu hrát! Jaká radost! A tak jsme se znovu začali mít rádi jako bratři. (Pierre z Konga)

SLOVO ŽIVOTA

(1 Sol 5, 21)

«Všecko zkoumejte, a co je dobré, toho se držte.»

Slovo na tento měsíc je vybráno z řady závěrečných doporučení, která apoštol Pavel adresuje společenství v Soluni (v Řecku): «Usilujte vždycky o dobro mezi sebou i ke všem. (...) Nezházejte oheň Ducha (...) varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností.» [1]

Rozlišování, dialog a naslouchání:
jim může pomoci na cestě, na kterou se právě vydali.

Učit se dialogu: dívat se nejen na osobní dary, ale také na mnohé možnosti a složitosti hledisek a názorů lidí kolem nás.

Naslouchat druhému, ne nutně proto, abychom všechno přijali, ale abychom si uvědomovali, že je možné najít v tom, co říká, něco dobrého. To přispívá k otevřenosti mysli i srdce.

Simona nám vypráví:
Dříve jsem ve škole vždy jasně vyjadřovala své názory, vždycky jsem byla první, kdo řekl „ne, to je špatné!“, ale uvědomila jsem si, že tento způsob jednání vůbec nezměnil způsob myšlení ostatních.

Tak jsem se začala „brzdit“ a více poslouchat. I když jsem nesouhlasila s tím, co říkali, snažila jsem se pozorně naslouchat a přemýšlet. Zjistila jsem, že s lidmi, se kterými jsem se dříve hádala, mám více společného.

Tento postoj mi posloužil i v letošním roce, kdy byla naše země rozdělena kvůli prezidentským volbám. Bylo pro mě těžké poslouchat lidi, kteří mluví o věcech, ve které nevěřím, ale naučila jsem se, že musím dávat pozor na to, abych hledala a poznala, co nás spojuje a co máme společného. Viděla jsem, že je možné žít a respektovat lidi, se kterými nesouhlasíte.

(J. L. Pobřeží Slonoviny)

Plnomocné odpustky jako milosti Jubilejních roků

Odpustky jsou jubilejní milostí. V dřívějších dobách bylo zapotřebí k získání jubilejních odpustků více vykonaných pobožností s určenými modlitbami ve čtyřech papežských bazilikách.

Třeba ve Svatém roce 1450 bylo pro získání těchto odpustků potřeba během roku jubilejní baziliky navštívit 30x pro Římany, pro obyvatele Itálie 15x a pro zaalpské poutníky 8x. V roce 1650 měli poutníci baziliky navštívit 15x. Bývalo zvykem, že papež koncem roku omezil počet návštěv, aby se poutníci rychleji vystřídali. Sv. Jan Pavel II. to při vyhlášení Jubilea 2000 zjednodušil, takže postačovala pouze návštěva jedné z bazilik za jeden den.

Co pro vás v životě znamenala a znamená tato tradice církve, která je však velkým a nevyčerpatelným pokladem, který pramení z Kristových zásluh?

Ve Svatém roce 2025 můžeme plnomocné odpustky čerpat pro sebe nebo pro duše v očistci i mimo Řím, a to za obvyklých podmínek, mezi něž patří: mít úmysl získat odpustek, nemít zalíbení v žádném hříchu, zpověď (v rozmezí 14 dní), přijetí Eucharistie a modlitba na úmysl Svatého otce. A dále vykonáním některého z níže uvedených skutků: vykonáním pouti na některé z jubilejních svatých míst, kde se poutník zúčastní mše svaté nebo bohoslužby slova, liturgie hodin, pobožnosti (např. křížové cesty, růžence), anebo odrecitují hymnus *akathist* či

se zúčastní kající bohoslužby s individuální zpovědí. Jubilejní odpustky budou moci věřící získat také tehdy, když jednotlivě nebo ve skupině navštíví některé z jubilejních míst a tam po přiměřeně dlouhou dobu budou slavit eucharistickou adoraci a rozjímat, zakončí ji modlitbou „*Otče náš*“, vyznáním víry a modlitbou k Marii, Matce Boží. Také bude možné odpustky získat i prostřednictvím skutků lásky a pokání či věnováním času potřebným v nouzi, v nesnázích při návštěvě. Pamatováno je též na věřící, kteří se z vážných důvodů nebudou moci zúčastnit slavnostních obřadů, poutí ani zbožných návštěv lidí, pokud se duchovně spojí s přítomnými věřícími, zejména v době, kdy jsou slova Svatého otce nebo diecézních biskupů přenášena prostřednictvím sdělovacích prostředků, pomodlí se „*Otče náš*“, vyznání víry a další modlitby podle úmyslů Svatého roku a obětují svá utrpení nebo životní těžkosti. Novinkou tohoto Svatého roku je, že můžeme za den získat plnomocné odpustky dvakrát, podruhé samozřejmě pro duše v očistci. Chtěli byste se dovědět víc o odpustcích a podrobnější podmínky k jejich získání v Jubilejním roce? Navštivte webové stránky **prolidi.online**.

Iva Hojková

Dětští svatí nás doprovázejí

Milé děti,

prožíváme Svatý rok, jak také říkáme Jubilejní rok. V Jubilejním roce se snažíme čerpat z nekonečné studnice Boží milosti, jeho darů a odpuštění. Chceme najít novou, lepší cestu k Bohu a k druhým lidem.

Co myslíte, zvládnete to sami bez pomoci? Asi dlouho ne, že? Tak co takhle si vzít někoho na pomoc? Nejlépe někoho, o kom víme, že žil dobrým životem a miloval Boha tak, že k němu přiváděl další kolem sebe, a kdo byl podobně starý jako vy. Takovými pomocníky – průvodci by pro vás mohly být „*svaté děti*“, tedy ti, kteří žili dřív než vy, zemřeli v dětském věku a byli prohlášeni za svaté.

Recept na svatost podle svatých Jana Boska a Dominika Savia

Buď veselý/á

To, co tě činí smutným nebo tě zneklidňuje, odhod' pryč.

Plň si povinnosti ve škole i v modlitbě
Buď pozorný/á a všímavý/á, dělej dobře úkoly a modli se rád/a.

Dělej druhým dobro

Vždy je někdo vedle tebe, kdo potřebuje pomoc. Přispěchej mu na pomoc, i když tě to bude něco stát.

„Krásný šat pro Boha“ svatého Dominika Savia

Děti, kdyby chtěl někdo splnit vaše přání, co byste si přály? Víte, co si přál svatý Dominik Savio? Ale nejdřív pěkně popořádku. Dominik se narodil v Itálii do chudé rodiny. Měl deset sourozenců. Od pěti let ministroval, v sedmi poprvé přijal eucharistii. Fyzicky byl slabý, jinak ale vytrvalý, učenlivý a pilný. Ve 12 letech se dostal do oratoře Jana Boska v Turíně. V oratoři mohli chudí chlapi nalézt domov, zameškané vzdělání, prostor pro hru a zábavu, ale i prostředí, kde se mohli stát lepšími lidmi a poznat Boha.

A teď to důležité: Co si přál chlapec Dominik, když jemu a dalším chlapcům Jan Bosko nabídl, že jim splní přání? Dominik napsal: „Pomozte mi, abych se stal svatým.“ Jan Bosko řekl: „Žádal jsi o hezký dárek.“ Dominik rozdával radost, jak jen mohl, dobře se učil a rád se modlil. Stal se jakoby látkou, ze které mu krejčí – Jan Bosko – pomohl udělat krásné šaty pro Boha. Později onemocněl tuberkulózou a zemřel v 15 letech. Sv. Dominika Savia si připomínáme 9. března.

ZAMYSLI SE, ODPOVĚZ A VYHRAJ:

Co by sis přál ty? Jaký řád založil svatý Jan Bosko? Dominik si vysloužil přezdívku „savio“, co znamená toto slovo v italštině? Svě odpovědi pošli na adresu katechetky@bcb.cz

To, co poradil sv. Jan Bosko Dominikovi, může být dobré i pro tebe. Rámeček na horním okraji stránky si můžeš vystříhnout, podlepit barevným papírem a používat třeba jako záložku.

Iva Hojková

Setkání Bohu zasvěcených osob

U příležitosti svátku Uvedení Páně do chrámu pozval diecézní biskup Vlastimil Kročil Bohu zasvěcené osoby, které působí v jeho diecézi, na tradiční společné setkání v Českých Budějovicích. Setkání se konalo 31. ledna 2025 od 9:30 hodin.

Homilií při úvodní mši svaté v katedrále sv. Mikuláše a následnou přednáškou o nejnovější encyklice papeže Františka *Dilexit nos (Zamiloval si nás)* v konferenčním sále Biskupství českobudějovického povzbudil všechny přítomné P. Michal Altrichter SJ. Na začátku homilie hovořil P. Altrichter o dvojitým pojetí času – *chronos* a *kairos* – a v souvislosti s tím se zmínil o pohledu sv. Řehoře Nazíánského: čas jsou vnější události, ale věčnost je navštívení Pána, který vstupuje do našeho obvyklého času. Bůh pronikl, prolomil se do našeho času, protože beze mne nemůže být. On chce být se mnou věčně. „*My, Bohu zasvěcení lidé, dbáme o chronos – dbáme o spolehlivost, pravidelnost, věrnost pravidlům, ale máme zároveň nadhled, máme vnitřní svobodu,*“ rozvíjel dál své téma P. Altrichter. „*Bůh si nás vyhlédl, On si nás vyvolil. On shlédl a nemůže bez nás být. Zamiloval si nás. Dal nám svého Duča, aby v nás mohl tančit a jásat jako ve svatém Simeonu.*“

Stereotypní dodržování pravidel nemá vést zasvěcené osoby ke zkostnatělosti a ztuhlosti, ale díky Boží milosti, která jim byla dána, v nich má připravit prostor pro dobrotu jako ve svatém Františku Saleském. Ten dokázal pokárat, ale jeho slova nebo-

lela, protože dlel v Boží blízkosti. Bůh se v něm zpřítomňoval, takže jeho občasná příkrost nebyla vyladována šikovností lidskou, psychologizací nebo nějakým naučeným citem, ale Božím Duchem. I když od něj lidé slyšeli výtku, věděli, že ji vyslovuje člověk, který je má rád.

„*Položme si otázku: Stačí mi Ježíš? Jsem s Ním šťastný?*“ tázal se dále P. Michal Altrichter. A sám si odpověděl: „*Nefanděme si. Myslíme na mnoho věcí, které nás rozptylují. Ale, přátelé, Ježíš skutečně stačí. Máme tu svobodu všechno odložit a být jenom šťastní v Pánu? Řekněme Mu: 'Pane, Ty jsi miláček mého srdce. Já vím, že beze mne nemůžeš být a že mé zasvěcení znamená průlom, průnik věčnosti do mého života. Svě Srdce jsi vložil do mého srdce. Chceš být se mnou.' Přátelé, Ježíš opravdu stačí.*“

Setkání přibližně osmdesáti Bohu zasvěcených osob z celé českobudějovické diecéze bylo zakončeno slavnostním společným obědem.

Stanislava Vitoňová

Přednáškový sál v budově Biskupství během přednášky P. Michala Altrichtera SJ.

33. ročník Salesiánského plesu

V sobotu 15. února 2025 se v Kulturním domě Vltava v Českých Budějovicích konal 33. ročník Salesiánského plesu, který má nejdélejší tradici mezi salesiánskými plesy v České republice. Letos přilákal ples několik stovek lidí.

Za dlouhou dobu existence si Salesiánský ples vybudoval pevné místo mezi kulturními akcemi nejen v Českých Budějovicích, ale i v celém širším regionu a dnes již patří mezi „události plesové sezóny“. Salesiánský ples je nejen místem hudby, tance a zábavy, ale především místem setkávání, a to i díky tomu, že je společným výtvozem všech částí salesiánského díla v Českých Budějovicích. Jeho účastníci se často setkávají i během roku na dalších akcích, které budějovičtí Salesiáni pro veřejnost připravují.

Plesu se letos zúčastnilo téměř 400 lidí napříč všemi generacemi. Ples láká i mnoho mladých lidí, přičemž velká část jsou vedoucí a účastníci letních táborů, či jejich odchovanci. Těch letos dorazilo na ples přes 70. To potěšilo zvláště koordinátorku letních táborů Hanu Laschovou: „Ples je jednou ze stěžejních akcí, kde se jako celý tým máme možnost potkat.“

Téma letošního plesu bylo „Step by step“ neboli „Krok za krokem“. To se odrazilo i v úvodním slově salesiána P. Tomáše Rábla, který všechny přítomné povzbudil k zamyšlení nad mottem plesu: „Nikdy se předčasně nesměj někomu, kdo běží krok za tebou. Je také docela možné, že tě už předešel o celé kolo.“

Salesiánský ples nabídl několik zajímavých bodů programu. **Předtančení se ujala děvčata ze Salesiánského střediska, která předvedla celkem 4 taneční vystoupení: mažoretky, děvčata z kroužků pompony, zumba a aerobik.** Během první části večera byla pro účastníky připravena také tipovací soutěž, kde se lidé snažili odhadnout, kolik kroků by udělal Don Bosco (zakladatel Salesiánů), kdyby se vydal na pěší pouť ze Čtyráku do Turína. Ze správných tipů byl vylosován výherce, který si odnesl plyšové loutky, ušité přímo k tématu této soutěže.

Mimo zmíněného doprovodného programu celým večerem hudebně provázela osvědčená kapela MP3. Jako vzpomínku na letošní ročník si účastníci plesu mohli odnést i tradiční tematickou fotografii z fotokoutku.

Ples podpořila řada sponzorů, díky nimž byla pro účastníky připravená bohatá tombola. Její výtěžek bude použit na rekonstrukci multifunkčního sálu u kostela sv. Vojtěcha, který bude sloužit farním účelům a také činnosti Salesiánského střediska mládeže.

Příští rok se bude Salesiánský ples konat opět v únoru, a to 7. 2. 2026.

Veronika Formánková

Předtančení v podání děvčat z kroužků Salesiánského střediska.

Foto: Veronika Formánková

Foto: Veronika Formánková

Několik střípků z otevírání Svaté brány v průběhu staletí

Otevírání Svaté brány během staletí přineslo do této výjimečné liturgie mnoho zvláštností, ale i mnoho kuriózních situací, které nezapadly v prachu dějin. Jistě zde nelze zmínit všechno, tak přinášíme alespoň krátký přehled pro obeznámení.

Při otevírání Svaté brány mělo vždy velký symbolický význam kladivo: Mojžíš udeřil na poušti do skály prutem, aby vytryskla voda, která uhasila žízeň Izraelitů (Ex 17,6; Num 20,11). Podobně papež udeřil kladivem na zazděné dveře, aby se otevřely, a aby se proud milosti mohl vylít na kající se hříšníky. Žalm 78 to vyjadřuje v 16. verši slovy: „Ze skály vyvedl potoky a vodám dal stékat v proudech.“

O Štědrém dnu roku 1499 papež Alexandr VI. (Rodrigo Borgia, 1431–1503, papežem od 1492) použil velmi jednoduché kladivo, „jaké používají zedníci“. O tom nám zanechal svědectví jeho ceremonář a tvůrce obřadu otevření Svaté brány Johannes Burckard (?1450–1506). O čtvrt století později poprvé použil honosné zlaté kladivo papež Klement VII. (Giulio de' Medici, 1478–1534, papežem od 1523), které pro tento účel vyrobil slavný zlatník Benvenuto Cellini (1500–1571). Kladivo ze Svatého roku 1550 dostal od papeže Julia III. (Giovanni Maria Ciocchi del Monte, 1487–1555, papežem od 1550) jako dar kardinál Otto von Truchseß von Waldburg (1514–1573), biskup z Augsburgu. Po založení univerzity v augsburské diecézi (v Dillingenu) odkázal kardinál toto kladivo univerzitě s přáním, aby pravověrné učení bylo ovládáno tak, aby jako silné kladivo bilo do hereze.

Na konci každého Jubilejního roku je do Svatých bran čtyř patriarchálních bazilik města Říma zazděna zvláštní schránka. Je dřevěná, vložena do kovové schránky a zapečetěna. Podle historických zmínek se tak stalo poprvé za papeže Alexandra VI. roku 1499. Do těchto schránek byly vkládány zlaté a stříbrné papežské mince a pamětní medaile, připomínající uzavření Svaté brány. Nedílnou součástí obsahu schránky byly listiny, potvrzující akt ukončení Jubilejního roku.

Někdy bylo otevření Svaté brány (nebo příprava k otevření) doprovázeno zvláštními událostmi. Při obřadu v roce 1574, který konal papež Řehoř XIII. (Ugo Boncompagni, 1502–1585, papežem od 1572) došlo k bolestivému incidentu, když stříbrné kladivo, kterým papež udeřil do zdiva brány, prasklo a poranilo mu ruku.

V roce 1649 se Svatá brána v bazilice Santa Maria Maggiore připravovala na slavnostní otevření na Štědrý den. Bylo provedeno tzv. *recognitio* a došlo k více než trapné události. Podle starých zvyků mají na mince zazděné ve Svaté bráně nárok kanovníci kapitul příslušných bazilik. Slavnosti byla přítomna také Donna Olimpia Pamphilj, roz. Maidalchini (1592–1657), švagrová papeže Inocence X. (Giovanni Battista Pamphilj, 1574–1655, papežem od 1644), jenž vyhlásil tento Svatý rok. Tato dáma neměla ve Věčném městě dobrou pověst, neboť skrze svého švagra papeže prosazovala

své zájmy v římské kurii. Po vyjmutí schránky trvala Donna Olimpia na tom, že mince patří jejímu synovci kardinálovi Francescu Maidalchinimu (1631–1700). Ten se ve svých 18 letech (díky tetě Olympii se stal kardinálem už v 16 letech) zastupoval arcikněze této baziliky, kardinála Antonia Barberininiho (juniora, 1607–1671), jenž byl tou dobou u papeže v nemilosti a přebýval ve Francii. Když byla schránka vyňata a mladý kardinál uviděl cennosti v ní uložené, nelze se divit, že se sám chopil akce a chtěl se jí zmocnit. Kardinála Maidalchiniho italský literát Gregorio Leti popsal takto: „*blbý výraz, nevypadající ani jako muž, bez zkušeností se světskými věcmi, neznalý písmen a neschopný učení, brutální ve slovech a skutcích, nedokonalý na těle i na duchu, schránka těch nejhorších lidských vlastností*“. Když se kanovníci baziliky chování kardinála vzepřeli, došlo ke rvačce, které se osobně zúčastnila i Donna Olimpia. Představený kapituly se ocitl na podlaze s krvácející lebkou a Římané, známí svým humorem, od té doby nazývali papežovu panovačnou švagrovou jednoduše Olim Pia – „*kdysi zbožná*“.

Na Štědrý den téhož roku došlo také k trochu komické události v bazilice sv. Pavla za hradbami. Když děkan Svatého kolegia kardinálů, osmdesát osm let starý kardinál Marcello Lante (1561–1652), dorazil ke Svaté bráně této baziliky jako papežský legát, shledal ji ke svému velkému překvapení již odezděnou. Když totiž zedníci uvnitř baziliky slyšeli zvuky zvenčí, spletli si je s legátovými údery kladiva a okamžitě se dali do boření zdi. Kardinál byl nucen chvíli počkat, než se narychlo postavila tenká zeď do Svaté brány, u které se pak konal obřad otevření. Když však se pak ona narychlo postavená zeď bořila, zřítla se, neboť nebyla pevná, což způsobilo paniku a několik zranění.

Možná i tato událost způsobila, že od roku 1650 máme zdokumentováno, že se na odstranění celé stěny ve Svaté bráně požívá zvláštní mechanismus. Jeho autorství se připisuje vynikajícímu italskému umělci a tvůrci nádherné kolonády na náměstí sv. Petra, Gian Lorenzovi Berninimu (1598–1680). Zde je dobré zmínit, že Svaté brány ve čtyřech patriarchálních bazilikách byly až do roku 1975 otevírané pouze pomocí tohoto mechanismu. Svaté brány tedy až donedávna byly z vnější strany uzavřené zdí. Dnes jsou z vnější strany uzavřené umělecky zpracovanou kovovou bránou.

Papež Pius XI. (Achille Ratti, 1857–1939, papežem od 1922) byl prvním papežem v dějinách, který mohl dvakrát vyhlásit Svatý rok a dvakrát otevřít Svatou bránu v bazilice sv. Petra, a to v letech 1925 a 1933. Vzácně zdobené a pozlacené kladivo s rukojetí se slonoviny, které papež použil dvakrát při ceremo-

nií otevření Svaté brány, dostal darem od katolické akce Itálie. Papež sv. Pavel VI. (Giovanni Battista Enrico Antonio Maria Montini, 1897–1978, papežem od 1963) byl v roce 1975 u otevření Svaté brány málem zasažen padajícím kusem omítky, který se zřítil těsně před něj. Detailně to zachytily filmové dokumenty. Na začátku Jubilejního roku 1983 papež sv. Jan Pavel II. (Karol Józef Wojtyła, 1920–2005, papežem od 1978) poklepal speciální holf na bronzovou bránu, která nahradila zeď ve Svaté bráně před vstupní předsíní baziliky sv. Petra. Pouze třikrát v historii Svatých let byla bazilika Santa Maria in Trastevere poctěna tím, že byla bazilikou se Svatou bránou. Stalo se tak v letech 1625 a 1700, kdy povodně řeky Tibery znemožnily věřícím putovat do baziliky sv. Pavla za

hradbami. V roce 1825 to bylo poté, kdy byl kostel zasvěcený sv. apoštolu Pavlu zničen ničivým požárem 15. července 1823. Pouze jednou se během Jubilejního roku Svaté brány římských bazilik neotevřely. Bylo to roku 1875 za papeže bl. Pia IX. (Giovanni Maria Mastai-Ferretti, 1792–1878, papežem od 1846). Přestože byl vyhlášen Svatý rok, nekonal se ve Věčném městě žádné oslavy. Uplynulo totiž pouhých pět let od násilné okupace papežských států v roce 1870 a v Římě v té době panovalo ovzduší nepřátelství vůči víře. To vyústilo až v nenávisť k papeži a k církvi a často se projevovalo útoky na poutníky a věřící.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhič, O.Cr., Ph.D.

Nadějná Noc kostelů

V pátek 23. května 2025 se bude konat na mnoha místech Noc kostelů – již tradiční akce, která nachází velký ohlas nejen mezi praktikujícími křesťany, ale (možná i více), mezi těmi ostatními „nekostelovými“.

Je dobré připomenout, že tuto akci charakterizují kritéria nízkoprahovosti, ekumenické otevřenosti, vstupu zdarma, příležitosti představit křesťanství a to způsobem, který je pochopitelný právě i pro ty, kdo nechápu naši církevní „hantýrku“.

Tématem letošního ročníku je téma naděje. Spolu s vírou a láskou je naděje teologální ctnost – tak by to vyjádřil katechista, či duchovní. V běžném životě pak můžeme zažívat mnoho různých konkrétních nadějí – naději na zvládnutí životních potíží, naději na ukončení války, naději na zlepšení lidských vztahů... Může to být i zcela pragmatická naděje na úspěch při zkoušce, či naděje na dobrou večeři. Docela jiná je pak naděje, kterou můžeme vnímat díky Božímu slovu, totiž naděje na věčnost – naděje, která neklame (srov. Řím 5,5).

My, katoličtí křesťané prožíváme Svatý rok, který je nesen tématem ducha a se stejným tématem. Svatý otec papež František nás vybízí, abychom byli „poutníky naděje“ a pokud sami naději máme, abychom ji uměli předávat i kolem sebe. Asi není náhodnou podobností, že při zahájení Svatého roku se otevírají brány, podobně, jako se otevírají brány kostelů a modliteben při Noci kostelů. Jedni dobří přátelé, poznamenávám, že nepokřtění, mi kdysi říkali, jak přemýšleli o naději. Namísto rčení, že naděje umírá jako poslední vymysleli heslo „naděje žije“. A tak jsme se často loučili těmito pozitivními slovy. Kéž by naděje žila i v nás a u nás, kéž bychom využili i této příležitosti, abychom čerpali naději a mohli ji pak předávat dál.

Přihlásit se k nadějně noci je možné na webových stránkách nockostelu.cz v sekci Pro pořadatele/elektronická přihláška.

Může to udělat každý, kdo by chtěl třeba jen otevřít bránu kostela, kaple či modlitebny a nechat nahlédnout návštěvníky. Stačí k tomu pouze souhlas duchovního správce a ochota věnovat svůj čas.

S případnými dotazy se můžete obracet na tel. 731402857, nebo na e-mail hadac@bcb.cz.

S díky za všechnu vykonanou práci a s **nadějí**

Štěpán Hadač,
koordinátor Noci kostelů v českobudějovické diecézi

SVATOJÁNSKÉ MUZEUM
NEPOMUK

2015 - 2025

K 10. výročí obnovení Svatojánskému muzeu v Nepomuku

**„Svatý Jene z Nepomuku, drž nad námi Čechy ruku, by Bůh dal nám co dal tobě, by náš jazyk neshnil v hrobě.“
(K. H. Borovský).**

Za vlády Marie Terezie a jejího syna Josefa II. dochází k mnoha reformám církevní správy v zemích rakouské monarchie. Ze zásahů, které lze počítat k pozitivním, bylo založení několika biskupství. Za panování Josefa II. vzniká též biskupství českobudějovické. Prvním českobudějovickým biskupem jmenoval císař olomouckého kanovníka Jana Prokopa hraběte Schaaffgotscheho, který si měl vyžádat schválení papežského stolce. Pražský arcibiskup v té době se založením tohoto biskupství též souhlasil a podal do Říma žádost o jeho zřízení. Papež Pius VI. bulou „*Cunctis ubique*“ ze dne 20. září 1785 zakládá a současně potvrzuje jmenování Schaaffgotscheho biskupem. Novému biskupovi je určen za katedrální chrám farní kostel sv. Mikuláše, při kterém je zřízena kapitula. Z území pražského arcibiskupství byla oddělena část i s rodištěm sv. Jana Nepomuckého, tedy Nepomuk. Kromě sv. Mikuláše se tedy také sv. Jan stal spolupatronem nově vznikající diecéze.

V souvislosti s oslavami 200 let od svatořečení sv. Jana (19. března 1929) uspořádal nepomucký děkan P. Jan Strnad v budově děkanství výstavku památek sv. Jana Nepomuckého. Tato výstava se o rok později stala základem k založení muzea svatojánských památek, či přesněji, jak se tehdy oficiálně jmenovalo „*Církevní muzeum svatojánských a jiných církevních památek*“. Prohlídky expozice byly možné na požádání až do roku 1961.

Počátek období úpadku muzea nastává po uchopení moci komunisty. Do prostor arciděkanství se roku 1961 nastěhovalo Vlastivědné muzeum Nepomucka, které do vitrín Svatojánského muzea instalovalo všechno možné: přírodu, vycpaná zvířata, národopis, řemesla. Sv. Jana Nepomuckého by ale nejráději z dějin Nepomuku vymazalo. Tento stav trval vlastně až do převratu v roce 1989. Tehdejší správce farnosti P. František Cibazar dosáhl v letech 1991–1993 navrácení nábytku i sbírek „*Církevního muzea svatojánských a jiných církevních památek*“ do prostor arciděkanství. Od té doby bylo svatojánské muzeum uzavřeno v „*klidovém stavu*“. V roce 2008 byla aktivitou tehdejšího správce založena „*Matice Svatého Jana Nepomuckého*“, jejímž prvním cílem bylo znovuuvedení muzea do provozu a jeho rozšiřování, stejně jako šíření úcty k sv. Janu Nepomuckému vůbec.

Cesta k znovuoobnovení svatojánského muzea probíhala po malých krůčcích. Nejprve byl uskutečněn projekt za pomoci MAS sv. Jana z Nepomuku – „*Malé muzeum sv. Jana pod*

věžemi poutního kostela“ v návaznosti na zušlechtění okolí poutního kostela projektem „*Svatojánská zahrada*“. Potom se uskutečnil interdiecézní projekt „*Zvony pro Nepomuk*“, jehož administrátorem byl P. Martin Jan Nepomuk Bejček. Sbírkou zahrnoval projekt diecéze střední Evropy. Výsledkem byla instalace čtyř nových zvonů, požehnaných Dominikem kardinálem Dukou na Karlově mostě, ponořených do vod Vltavy na místě shoení světce a pak dopravených do věže poutního kostela.

A nakonec došlo i na muzeum. U jeho zrodu stál tzv. „*nepomucký trojlístek*“: Pavel Jiran, exstarosta města, Radek Sochor, hoteliér a farmář a tehdejší duchovní správce. V roce 2013 byla získána dotace Evropské unie ROP na projekt „*Znovuoobnovení Svatojánského muzea v Nepomuku – revitalizace a kulturní využití objektu arciděkanství*“. Projekt zahrnoval nejen muzeum, ale také konferenční sál a badatelnu pro zpřístupnění archivního fondu a knihovny. Stavba byla oficiálně zahájena 26. září 2013 a dokončena 15. dubna 2014. Partnery projektu byly Biskupství českobudějovické, Město Nepomuk, Matice sv. Jana Nepomuckého a Místní akční skupina sv. Jana z Nepomuku. Dodavatelem stavby bylo sdružení Swietelsky – D – beton, projektantem Atelier Soukup. Scénář expozice připravilo Oddělení péče o církevní památky biskupství českobudějovického.

Všem zúčastněným patří za nevšední zájem a podporu „*Pán Bůh vám to odměň!*“. Slavnostní otevření a požehnání muzea se konalo 21. března 2015 za účasti pražského arcibiskupa Dominika kardinála Duky, biskupa Jiřího Paďoura, nově jmenovaného biskupa Vlastimila Kročila a tehdejšího generálního vikáře Adolfa Pintíře. K této mimořádné události byl z Prahy přivezen relikviář „*Jazyka sv. Jana Nepomuckého*“ k uctění. Relikviář byl zároveň „*na chvíli umístěn*“ v expozici.

K 10. výročí muzeu přeji, aby mohlo i nadále plnit funkci osvětly fenoménu kultu a šíření úcty sv. Jana Nepomuckého, v nemalé míře dobrého správce a nakonec, aby „*rodinné stříbro*“ včleněné do lůna naší českobudějovické diecéze mohlo i nadále sloužit.

V úctě

Pater Slávek Holý,
obnovitel svatojánské muzea

Svatojánské muzeum Nepomuk

Svatojánské muzeum v Nepomuku založil nepomucký farář P. Jan Strnad v roce 1930. Jak k tomu vlastně došlo?

V roce 1929 se v Nepomuku konaly oslavy výročí 200 let od svatořečení sv. Jana Nepomuckého a P. Jan Strnad inicioval sbírku uměleckých předmětů a děl, které se pojily se svatojánským kultem. Předmětů se sešlo tolik, že se P. Strnad rozhodl založit muzeum, jenž bylo nazváno „*Církevní museum svatojánských a jiných církevních památek*“. Všechny exponáty P. Strnad zapisoval do velké knihy zvané Index, která je dosud k nahlédnutí v našem muzeu. P. Strnadovi se podařilo postupně vybudovat svatojánskou knihovnu, obsahující velice zajímavé a staré knihy – například od Bohuslava Balbína, který byl velkým obdivovatelem sv. Jana Nepomuckého. Součástí muzea je i badatelna, v níž mohou zájemci po předběžném objednání studovat tisky ze svatojánské knihovny.

Svatojánské muzeum fungovalo do roku 1961 a poté bylo komunisty zrušeno. Exponáty ležely ladem a svatojánský kult začal vlivem komunistického režimu pomalu upadat. Až v 90. letech zásluhou P. Františka Cibuzara a poté P. Vítězslava Holého se začalo pomalu pracovat na znovuoobnovení muzea. Bylo požádáno o dotace z fondu IROP a bylo vybudováno nové muzeum v přízemních prostorách arciděkanství a toto slavnostně otevřeno v roce 2015.

Pojďme se pomalu projít dnešním Svatojánským muzeem. Co v něm všechno návštěvník najde? Muzeum je rozděleno do čtyř částí. V první místnosti jsou informace o P. Janu Strnadovi – jeho fotografie, kniha, kam všechny exponáty zapisoval a fotografie interiéru původního muzea.

Druhá místnost je věnována životu sv. Jana Nepomuckého a době, v níž žil. Kromě informací o světcových studiích, jeho práci v církevním úřadu a sporu s Václavem IV., jež vyústil v umučení a vhození mrtvého světce do Vltavy, je zde i množství sošek sv. Jana, především dřevěných, dále relikviáře, knihy pojednávající o Janově životě, rytiny s výjevy z Janova života. Expozice ve třetí místnosti je nazvána Ikonografie a mýty. Zde se návštěvník může zamyslet nad atributy sv. Jana. Dle legendy našli Janovo mrtvé tělo rybáři podle pěti záhadných světel, které se objevily nad hladinou Vltavy. Svätý Jan je tedy zobrazován se svatozářím složenou z pěti hvězd, což je jeho nejčastější atribut. Hvězdovou svatozář nemá kromě Panny Marie žádný světec. Většinou je sv. Jan vyobrazován v kanovníckém rouchu s biretem na hlavě, držící v ruce palmovou ratolest, která je symbolem mučednictví. Někdy je sv. Jan také vyobrazován s prstem na ústech jako patron zpovědního tajemství. Je též patronem lodníků, rybářů, mlynářů a vůbec všech profesí souvisejících s vodou. Jeho sochy stojí často na mostech. Nejznámější mostní socha sv. Jana Nepomuckého stojí na Karlově mostě – je to bronzová barokní socha z roku 1683 od Jana Brokoffa, která se stala předlohou pro nesčetné další sochy tohoto světce. Ve vitrínách třetí místnosti jsou také vystaveny rozmanité předměty z poutí, díla lidové tvorby a obrazy vztahující se k svatojánskému kultu.

V poslední, čtvrté místnosti jsou především exponáty související s antropologickým výzkumem ostatků sv. Jana Nepomuckého; lze zhlédnout repliky lebky, čelisti, lopatky a mozkové tkáně. Při první exhumaci těla v roce 1719 byla v lebce nalezena načervenalá tkáň podobná jazyku; to bylo tehdy považováno za zázrak, a i tím se upevnil kult zpovědního tajemství – svatojánského jazyka. Až v roce 1972, kdy provedl antropologický výzkum profesor Emanuel Vlček, bylo zjištěno, že se nejedná o jazyk, ale o zbytek mozkové tkáně. Každopádně i toto můžeme považovat za zázrak.

V březnu roku 2019 u příležitosti 290 let od svatořečení byla odhalena bysta znázorňující skutečnou podobu obličeje sv. Jana, která byla vytvořena na základě zmíněného antropologického výzkumu.

V neposlední řadě se část expozice věnuje projevům svatojánského kultu. V Nepomuku bylo dokonce založeno literárské bratrstvo a v muzeu lze vidět jeho knihu regulí z roku 1721. Dále stojí za zmínku Svatojánské litanie od Jakuba Jana Ryby, který v Nepomuku pobýval.

Co dodat více? To, že svätý Jan je nejznámější barokní světec a v Evropě má přes třicet tisíc soch a v celém světě přes šedesát tisíc? To, že je patronem Bavorska, jedním z patronů Benátek, patronem rodu Habsburků? To, že existuje město Sao Joao Nepomuceno v Brazílii? Že jeho odkaz a kult stále žije? To, že každý rok putují do Nepomuku poutníci, aby se mu poklonili? Já pracuji v muzeu od roku 2018 a sv. Jan a jeho kult doslova ovlivnil a obohatil můj život. Stále a stále nalézám něco nového, co mě oslovuje a obohacuje.

Přijďte i vy navštívit naše muzeum a požehnané místo poutního chrámu, kde je tzv. Kolébka – místo, kde se sv. Jan narodil!

Štěpánka Kodýdková

V březnu 2015 otevírali obnovené muzeum (zleva) Dominik kardinál Duka, starosta města Nepomuk Jiří Švec a českobudějovický biskup Mons. Jiří Paďour.

Mons. P. Jan Strnad, zakladatel Svatojánského muzea v Nepomuku

Vstoupíme-li do Svatojánského muzea, uvidíme na protější stěně nad dveřmi zarámovanou fotografii muže s jemnými rysy ve tváři – je to kněz Jan Strnad.

Psal se rok 1929 a od svatořečení Jana Nepomuckého uběhlo přesně 200 let. Nejen v Praze, ale po celých Čechách se připravovaly oslavy na světčovu počest. Oslavy byly poněkud zastíněny oslavami svatováclavskými (v roce 1929 uběhlo totiž 1000 let od Václavovy násilné smrti (toto datum dnes již neplatí, sv. Václav zemřel podle nejnovějších výzkumů až v roce 935)). Češi už tehdy nebyli tolik horliví v úctě k nepomuckému světci jako jejich předchůdci před sto lety. V roce 1829 totiž byly oslavy po celých Čechách vskutku velkolepé: úchvatný průvod k počtě SJN na Hradčanském náměstí v Praze v roce 1829 ukazuje obraz zavěšený v muzeu nad týmiž dveřmi, nad nimiž je Strnadův portrét, jen z druhé strany, tedy v další místnosti. P. Jan Strnad (1876–1939) působil jako kněz v nepomuckém vikariátu 40 let a byl to on, kdo v roce 1929 uspořádal úspěšnou výstavu předmětů spojených s nepomucenskou úctou. Tato

P. Jan Křtitel Strnad
(*20. 6. 1876, +14. 4. 1939).

P. Strnad v jednom ze sálů jím založeného „Církevního muzea svatojánských a jiných církevních památek“.

výstava se rok poté stala základem muzea, tehdy nazvaného „Církevní museum svatojánských a jiných církevních památek“. Expozice byla umístěna v prvním patře budovy arciděkanství, tam, kde je nyní Hudební sál. Je zachována fotografie, na níž je stojící Jan Strnad zachycen mezi vitrínami se svatojánskými památkami, jimiž byly misály, kancionály, sošky SJN, relikviáře, obrazy, knihy, mince, medaile, rytiny, výstřižky z časopisů...

P. Jan Strnad byl velmi činný člověk. Kolik úsilí a vlastních finančních prostředků vynaložil na vybudování svatojánské instituce! Uměl se obklopit lidmi, kteří byli v tomto ohledu stejně horliví jako on – byli to například P. Viktor Michka ze Lnář, Alexandr Berndorf, Ladislav Lábek, Václav Kozel z Příbrami a další. Na parte P. Jana Strnada, které dnešní Muzeum vlastní, čteme u jeho jména tato označení: „kanovník, konsistorní rada, biskupský notář, první arciděkan v Nepomuku, zakladatel Muzea sv. Jana a člen mnoha spolků v Nepomuku“.

Narodil se ve Vlastci u Písku jako syn domkáře. Ves Vlastec patří do farnosti Horní Záhoří. Tato farnost je dnes, a to je zajímavé, spravována P. Slávkem Holým, také velkým svatojánským ctitelem, který dříve působil 14 let v Nepomuku. Ve Vlastci čp. 37, v rodném domě P. Strnada, žijí dodnes jeho příbuzní. Jak jsem se mohla osobně přesvědčit, rádi a s úctou na něho vzpomínají. P. Jan Strnad byl vysvěcen na kněze v Českých Budějovicích jako třiačacetiletý, 23. července 1899. Jeho prvními působišti byly Blovice a Seč. Od roku 1908 působil v Prádle, a to plných dvacet let. Za jeho služby byla stržena mladými nerozvážlivci – odpůrci svatojánského kultu – socha sv. Jana Nepomuckého, jež stávala na prádelském mostě. Po vytažení z řeky ji P. Strnad měl snad umístit před farní budovu a poté do kostela. Když odcházel v roce 1928 na nové působiště do Nepomuka, poničenou sochu daroval „Církevnímu muzeu svatojánských

a jiných církevních památek“, jak se tehdy Svatojánské muzeum nazývalo. V muzeu je tato socha vystavena dodnes.

S prádelskou farou je zásluhou P. Strnada spojena ještě jedna zvláštnost: hrál tam rádio hned v prvním roce, kdy bylo spuštěno naší republikou rozhlasové vysílání! V roce 1923 (v předloňském roce jsme si připomněli sto let od začátku vysílání) získal P. Strnad, nadšený radioamatér, jednu z prvních koncesí pro svoji čtyřlampačku na baterii se sluchátky – byl mezi prvními desítkami! O rozhlase napsal i několik článků.

V Nepomuku nechal P. Strnad opravit oba kostely. O tom, že nezanedbával ani pastorační činnost, svědčí nejen jeho úvahy, které psal pro kazatele a katechety, ale i jeho dvě dílka, které napsal s nicovským farářem Františkem Kašparem: „Kytice myšlenek pro adorátory, kazatele a katechety“ (1913) a „Jesličky. Dětské koledy a příslušné promluvy“, které vyšly v roce 1927. V témže roce přeložil z němčiny „Církevní rok“ jezuitu Ericka Przywary. V květnu jubilejního svatojánského roku 1929 musel zorganizovat návštěvu mnoha církevních hodnostářů včetně papežského nuncia a ohromné množství poutníků. V rámci svatojánských oslav bylo v Nepomuku biřmováno 425 věřících!

Výstava svatojánských předmětů, jež se stala základem muzea, musela stát P. Strnada velké úsilí. Dopisoval si i s rodáky usazenými v cizině, kteří mu zasílali například výstřižky z novin související s kultem sv. Jana. Plodný život P. Jana Křtitele Strnada, trvající šedesát tři let, se uzavřel v dubnu v roce 1939, tedy deset let po velkolepých svatojánských oslavách v Nepomuku, jichž byl hlavním organizátorem. Pohřeb P. Jana Strnada se konal 17. dubna 1939. Byl vypraven z kostela sv. Jana Nepomuckého. Hrob tohoto činného člověka najdeme na nepomuckém hřbitově.

Nepomucký starosta ke spolupráci se Svatojánským muzeem

Svatý Jan Nepomucký je celosvětově nejznámějším českým světce a díky této skutečnosti znají naše město lidé v celém katolickém světě. Vedení města Nepomuk si je toho vědomo, a proto výrazně podporuje činnost farnosti i Svatojánského muzea, a to finančně i organizačně.

V posledních letech jsme vydali dvě publikace pojící se ke svatojánskému tématu – jednak brožuru „**Svatý Jan Nepomucký v iberoamerickém světě**“ v českém a portugalském jazyce, jednak místopisnou publikaci vztahující se k našemu světci pod názvem „**Nepomuk – město pod hvězdami**“, a to ve čtyřech jazycích. Podíli jsme se rovněž na tematických výstavách ve Svatojánském muzeu. Podpořili jsme například výstavu „Svatojánské mosty“, výstavu akademické malířky Victorie Kodl-Janotové či výstavu brazilských artefaktů. Spolupracujeme na kulturním programu v kostelích i v muzeu, organizovali jsme několik desítek koncertů a přednášek při výročí 300 let blahořečení našeho světce: například Open Air koncert sopranistky Evy Urbanové na nepomuckém náměstí, který živě přenášela Česká televize. Vydali jsme také speciální číslo Nepomuckých novin s programem oslav, financovali obnovu a osazení sochy světce na kruhový objezd v Nepomuku a uspořádali speciální vý-

stavu původního mobiliáře zámku Zelená Hora v Městském muzeu Nepomuk.

Nepochybně se budeme podílet i na organizaci třisetletého výročí svatořečení Jana Nepomuckého. Svatojánské muzeum i farnost nám vycházejí plně vstříc, když potřebujeme provázet oficiální delegace; ve vzájemné symbióze se podařilo zajistit mnoho poznatků o životě a odkazu našeho rodáka, například prostřednictvím dvou odborných konferencí v letech 2019 a 2021, jejichž výsledkem jsou tištěné sborníky.

Sbírka Svatojánského muzea je nepochybně unikátní a obsahuje řadu vysoce ceněných předmětů, jež si přicházejí prohlédnout lidé z mnoha evropských i zaoceánských zemí. Současná ředitelka muzea Štěpánka Kodýdková je osobou na svém místě. Svatojánskému muzeu přejeme nepřetržitou kontinuitu a rozvoj i do příštích desetiletí.

Vladimír Vokurka, starosta města Nepomuk

Svatý Jan Nepomucký spojuje partnerská města Nepomuka

Partnerství města Nepomuk se začala tvořit záhy po tzv. sametové revoluci. Mají jedno společné vodítko – světce Jana Nepomuckého, který se narodil v našem městě.

Již od roku 1993 probíhala neformální spolupráce s nizozemským Swalmenem (nyní Roermond/městská část Swalmen). Oficiálně byla partnerská dohoda podepsána v roce 1995, tedy přesně před třiceti lety. Poslední oficiální partnerství bylo uzavřeno v roce 2016 s brazilským městem São João Nepomuceno (Svatý Jan Nepomucký), které je zároveň jediným partnerským městem mimo evropský kontinent. K devíti základním partnerským městům, kromě výše uvedených, patří ještě Anykščiai (Litva), Bušince (Slovensko), Hukvaldy (Morava), Kemnath (Německo), Krupina (Slovensko), Omiš (Chorvatsko) a Wisla (Polsko). Nepomuk má rovněž několik měst nikoli partnerských, ale spřátelených – například italská města Sanzeno a Ponte či bavorský Plattling.

Především bych rád vyzdvihl spolupráci nejen na bázi představitelů městských radnic, ale i spolupráci mezi spolky, kluby, umělci, historiky i hudebníky. Tyto skupiny se pravidelně vzájemně navštěvují, předávají si zkušenosti a tvoří přátelství na celý život. Zajímavou součástí živé svatojánské tradice je rovněž mapování historie a mapování svatojánských míst. Byly vydány již dvě publikace a také byla vytvořena online mapa, na které jsou vyznačena svatojánská místa v Brazílii, v Itálii, na Filipínách, v Indii či v USA; na mapě jsou uvedena i raritní místa, jako socha sv. Jana Nepomuckého v londýnském katolickém

kostele Neposkvrněného početí P. Marie či vitráž se sv. Janem Nepomuckým v kostele Nejsvětějšího Srdce v japonské Jokohamě.

Zástupy turistů a poutníků z celého světa, které každý rok míří do Svatojánského muzea v Nepomuku, přinášejí svědectví o dalších svatojánských oblastech a památkách. Roku 2022 se také podařilo uskutečnit turné do USA s koncerty na svatojánských místech v New Yorku, St. Louis i Chicagu či několik koncertních cest do Brazílie, kde zazněla i tradiční svatojánská hudba. Vyzdvihnout můžeme rovněž mezinárodní výstavy Svatojánské mosty, které pravidelně organizuje Jana Vopalecká ze ZŠ Nepomuk.

Speciálními předměty, které představitelé města Nepomuk darují na znamení spolupráce, jsou dárkové kazety s rodnou zemí od kostela sv. Jana Nepomuckého, sošky světce a také Pamětní řád sv. Jana Nepomuckého „Most mezi národy“, udělovaný za upevňování dobrých vztahů a kultu nejproslulejšího Čecha ve světě – nepomuckého Johánka.

Svatý Jan Nepomucký je nepochybně tématem, které je pro naše město zásadní. Logo našeho města i městský prapor tak hrdě nesou pět svatojánských hvězd.

Pavel Motejzík, místostarosta města Nepomuk

Spolupráce Základní školy Nepomuk a Svatojánského muzea

Nepomucká základní škola je spojena se Svatojánským muzeem opravdu od prvního dne. Při slavnostním přestřižení pásky při otevření muzea děti asistovaly – společně s pátáky zpívaly píseň „Svatý Jene“, kterou nacvičily s paní učitelkou Kotylovou, dětský „herec“ v roli Johánka z Pomuku dokonce držel pásku. Sbor Písníčka společně s nepomuckým chrámovým sborem pak doprovodil slavnostní mši. Od tohoto dne se spolupráce školy a muzea rozjela na plné obrátky a každý rok přibývají nové aktivity. Jmenujme zde alespoň ty pravidelně se opakující:

Dětský den

Ve spolupráci učitelek 1. stupně ZŠ se Svatojánským muzeem a P. Jiřím Špiříkem se na zahradě arciděkanství pravidelně koná oslava Dne dětí. Pro děti je připravován pestrý program, část dopoledne spoluorganizují samy děti.

Svatojánské mosty

V roce 2024 proběhla v nepomuckých galeriích výstava dětských prací zaslaných do mezinárodní soutěžní přehlídky dětského výtvarného projevu Svatojánské mosty. Šlo již o druhý ročník. První ročník se uskutečnil v roce 2021 u příležitosti 300. výročí blahorečení sv. Jana Nepomuckého. Svatojánské mosty organizačně a finančně zaštiťují Základní škola Nepomuk, Matice sv. Jana Nepomuckého a Svatojánské muzeum. Propozice se posílají do vzdělávacích institucí v České republice a v partnerských městech Nepomuka v Polsku, Litvě, Německu, Nizozemí, Chorvatsku, Brazílii a na Slovensku.

Základním tématem přehlídky je symbolika mostu mezi člověkem a Bohem, mezi lidmi i mezi národy. V jednotlivých ročnících se vyhledává také aktuální téma související s životem sv. Jana, jeho atributy či patronáty. Pro rok 2024 bylo vyhlášeno aktuální téma Voda.

Ve 2. ročníku přehlídky bylo přijato 450 výtvarných děl z České republiky a Brazílie. Porotu tvořili výtvarníci a pedagogové PaedDr. Mgr. Vladimír Blažek, PhDr. Eva Brázdová Toufarová, Václav Česák, Mgr. Jaroslav Tolar, Mgr. Jana Vopalecká a Marie Anna Vosyková, předsedou byl P. Ing. Jiří Špiřík Th.D. Ve svém hodnocení porota zohlednila více aspektů, například tvůrčí invenci, výtvarný projev, osobitost, myšlenku – poselství, otisk národní identity autora, duchovní přesah a další hodnoty. Výtvarná díla byla vystavena v Městské galerii Nepomuk, v galerii Svatojánského muzea a na zámku Zelená Hora. Z oceněných prací vznikl univerzální kalendář. Vernisáž se uskutečnila 28. dubna 2024 v prostorách zámku a byla doprovázena celodenním kulturním programem. Program byl zahájen slavnostní mší s hudebním doprovodem Nepomuckých sborů v zelenohorském kostele.

Výstava panenek a adaptační den

V září roku 2022 připravily učitelky 2. tříd společně se Štěpánkou Kodýdkovou program pro adaptační den. Součástí programu byla také interaktivní výstava panenek.

Edukační programy Svatojánského muzea

Od roku 2020 jsme se zúčastnili těchto edukačních programů ve Svatojánském muzeu:

- Tři králové
- Svatý Vojtěch
- Svatý Jan Nepomucký
- Svatý Václav
- Svatý Martin
- Advent a Vánoce

Spolupráce s dětským pěveckým sborem Písníčka

Otevření muzea 2015, květnová dětské mše, Tříkrálový koncert, jarní svatojánská mše

Spolupráce s dětským divadelním souborem Johánka

Představení Mučedník z Nepomuku

*Za ZŠ Nepomuk zpracovaly
Mgr. Jana Vopalecká a Mgr. Alice Kotylová*

INFORMACE Z CHARIT

...pomáháme lidem v nouzi...

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2025 BYLA REKORDNÍ

Lidé v českobudějovické diecézi darovali v letošní Tříkrálové sbírce rekordních 13 549 358 korun. To je o téměř 900 tisíc korun víc než v loňském roce. Vybrané peníze podpoří předem schválené záměry jednotlivých Charit. Půjdou na přímou pomoc lidem nemocným, hendikepovaným nebo v těžké životní situaci, ale podpoří také rozvoj jednotlivých charitních služeb.

Foto: archiv DCHCB

Marie Vaňo, diecézní koordinátorka Tříkrálové sbírky.

Foto: archiv DCHCB

Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice.

V letošním roce bylo v diecézi zapečetěno 2 759 kasiček. Na Strakonicku, Táborsku nebo Sušicku do nich lidé darovali rekordní částky peněz. Každým rokem také přibývají obce a města, kde se koledníci s Božím požehnáním a prosbou o podporu lidí v nouzi objevují – letos to bylo například v Chrobolech na Prachaticku, Opařanech na Táborsku, nebo Nové Vsi na Českokrumlovsku. Rekordní je i sbírka v celorepublikovém pohledu. V tuto chvíli je sečteno 96 procent kasiček a na kontě je 178 milionů korun, o 3 miliony víc, než bylo v roce 2024. Bezhotovostní platby je možné posílat do konce ledna, **online kasička na webu Tříkrálové sbírky funguje celoročně.** „Míst, kde Tříkrálová sbírka pomáhá, je za 25 let její existence skutečně nespočet. Do českobudějovické diecéze přinesla už téměř 130 milionů korun. Celorepublikově se pak jedná o víc než 2 miliardy korun. Za to se realizovalo na 10 tisíc projektů. Vše ze života Tříkrálové sbírky letos lidem v rámci jubilea přiblížila výstava v Jihočeském muzeu v Českých Budějovicích. A podařil se nám také zápis do České knihy rekordů, když se v Plané nad Lužnicí sešel dosud největší počet lidí s korunou na hlavě,“ uvádí **Marie Vaňo, diecézní koordinátorka Tříkrálové sbírky.**

„Příběhy, kde tyto peníze pomáhají, jsou tak rozmanité jako charitní služby samy. Například v Trhových Svinech pomáháme několika rodinám v tíživé finanční situaci tím, že jim hradíme školní obědy pro děti. Na Pelhřimovsku se zase investují statisíce do vybavení pro mobilní hospicové služby. Jinde pomáháme v rádech desetitisíců s rehabilitacemi a zdravotními pomůckami pro děti nebo dospělé,

kteří se perou se závažným onemocněním nebo hendikepem. Ve Strakonících zase výnosem ze sbírky dofinancováváme stavbu Domova klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích, který zvýší jeho kapacitu i komfort, protože jak víme, míst pro seniory je v podobných zařízeních nedostatek. Investujeme do azylových domů pro matky s dětmi i muže a podporujeme děti v nízkoprahových službách. Pochopitelně dlouhodobou prioritou je rozvoj naší pečovatelské či zdravotní služby. Je těžké něco vyzdvihnout, ale pokud bych přeci jen měl, je to nasazení našich koledníků a dárců. Velmi si vážíme a děkujeme lidem, kteří mají otevřená srdce, sami často nemají na rozdávání, a přesto se rozhodnou věnovat svůj čas nebo peníze na podporu lidí v nouzi.“ říká **Jiří Kohout, ředitel Diecézní charity České Budějovice.**

Výtěžek sbírky je rozdělen podle předem daného klíče. Do míst, kde byly peníze vykoledovány, se vrací téměř dvě třetiny (65 %) výtěžku. Dalších 15 % jde na velké projekty regionálních (diecézních) Charit. Celkem 10 % putuje na rozvojovou pomoc v zahraničí a do krizového fondu, odkud jsou prostředky uvolněny při mimořádných událostech u nás i ve světě, 5 % se použije na celostátní projekty Charity Česká republika. Na organizaci sbírky je ze zákona určena reálie ve výši 5 % vykoledované částky.

Další informace najdete na webu <https://www.dchcb.cz/tříkrálová-sbírka/>

Veronika Rybáčková, tisková mluvčí DCHCB

Hořčičné semínko v Charitě

Možná v Charitě není tolik známých tváří z našich farností. I když je sečteme s bratry a sestrami z jiných křesťanských církví, stále se zdá, že křesťanů je v Charitě hrstka nebo menší podíl. Ti ostatní, považující se mnohdy za nevěřící, však často ani sami netuší, jak blízko mají ke křesťanským hodnotám. Nejen svým dobrým srdcem a svými skutky, ale i tím, že pracují v prostředí, které tyto hodnoty neustále oživuje. Křesťané možná nemají v Charitě většinové zastoupení, ale svou víru přinášejí do práce každý den a dávají tak průchod působení Božího ducha skrze sebe. Ten pak sám koná, co je

potřeba. Charita se tím pádem stává také místem evangelizace a přijímajícím místem pro hledající. Stává se místem, kde může vzejít ono pomyslné hořčičné semínko (Mk 4,30-32) Je zcela pochopitelné a přirozené, že tam, kde chybí vzájemná komunikace, tvoří se předsudky. Proto vítám rozvoj farních charit, kde může vzniknout prostor pro spolupráci, poznávání a vzájemnou inspiraci. Stačí k tomu jen jediné – ochota začít. Zbytek už zařídí Duch svatý.

Dalibor Dávid, ředitel Charity Písek

Farní Charita Katovice je tu už 30 let

Farní charita v Katovicích působí již od roku 1995, kdy u zrodu stál P. Jan Pientoň a aktivní farníci z Katovic, Kraselova, Volenic, Střelských Hořtic a přilehlých vesnic. Starost a péče o druhé byly motorem, který rozhybal činnost této farní Charity.

V základech existence Charity byla touha přiblížit Krista všem, kteří mají zájem, ale přes různé důvody se nemohou dostat do kostela na mši svatou a udílení svátostí. Pronajatý autobus se během jízdy po okolních vesnicích naplnil křesťany, kteří se shromáždili v Katovicích. Tato bohubilá činnost přetrvává do dneška, kdy byla autobusová doprava vystřídána osobními automobily. Dnes je ale aktivit mnohem více.

Farní charita je s farností Katovice a přilehlými vesnicemi tak pevně spjatá, že společně spolupřádají různé druhy činností. Již tradiční je setkání seniorů a dříve narozených v době před Velikonocemi. O setkání byl tak velký zájem, že se nebylo možné vejít na faru. Proto se začala pořádat v místním kulturním domě, který je bezbariérový a díky Městysu Katovice je využíván dodnes. Přítomní mohou prožít svátost smíření, mši svatou a taktéž pomazání nemocných. Po duchovním občerstvení duše je prostor občerstvit i tělo.

Katovická farní Charita zajišťuje Tříkrálovou sbírku či pořádá tradiční a oblíbený křesťanský ples. Výtěžky slouží na pomoc a podporu rodin, které pečují o imobilní rodinné příslušníky. Členové farní Charity je sami aktivně vyhledávají, nebo spolupracují s lékaři, gerontologickými sestrami, či starosty obcí. Dobrovolníci poté přicházejí do rodin, kam přinášejí nejen slova naděje, uznání a podpory, ale i finanční příspěvek.

Dobrovolníci či farníci z Charity ale myslí i na mladou generaci. Na farním dvoře pořádají různé duchovní i sportovní programy – např. Jílkův pohár nebo setkání dětí z náboženství. Na faře v nedalekých Volenicích se konají víkendová setkání pro mladé. Pořádají i dětské letní tábory. Vytvoření prostoru pro mladé, kteří mohou sdílet svou víru a stavět pevné základy svého života na důležitých hodnotách, je nesmírně cenné.

Na naši otázku, proč se jednotliví členové charitě věnují, jsme dostali krásné odpovědi: „víra se spojuje s realitou života;

otevřít nám to oči; dává nám to smysl; uvědomujeme si, že i starý člověk má svou hodnotu; celý život to dělám ráda, přijdu si užitečná“.

Je pro nás velmi obdivuhodné, s jakým nadšením a otevřeným srdcem jsme se v Katovicích setkali. Duch Boží je zde téměř hmatatelně cítit v laskavosti a obětavosti členů farní Charity. Stovky až tisíce hodin práce darují tito lidé dobrovolně pro dobro ostatních, a navíc přinášejí poselství naděje všude tam, kam je Kristus posílá. Není tedy pochyb, že Boží požehnání je s nimi již téměř 30 let. Kéž je i nadále.

*Lucie Dávidová,
koordinátorka Farních charit v Charitě Strakonice*